

ของขวัญหัวใจ

The gift of heart

ปริญญา อินทร์อุดม

ข้อมูลบรรณานุกรม

ปริญญา อินทร์อุดม. ของขวัญใจ. อุดรธานี 2559.

มกราคม 2559, 180 หน้า.

อวยพรวันเกิด 2558

ถูกขังยามและยามมี
วันเกิด ณ พรรษา

สิบสามธนูมาส
เทพท้าว ณ หาวหน

เดชฤทธิ์มหิศร(2)
เสกสิทธิ์ประดิษฐ์

พรเวทวิเศษฤทธิ์
อวยทรัพย์มหาศาล

เติบโตมาและต่อเติม
จุนเจิมเฉลิมศรี

เยียวยานิราทุกข์
งามงดและสดใส

รวยทรัพย์ลู่เศรษฐิ
ชื่อเสียงมีสินสูญ

พระสุริย์ศศิพา

ประลุอำนาจนำวน

บุญวาทย(1)สมงคล

บริสุทธิ์พระพุทธา

คุณะกร(3) ณ โลกา

อภินันทนาการ

นิรมิตศฤงคาร

กะเฌลกเจอะโซคดี

กลเสริมตลอดปี

นิรโรคและโรคภัย

ทวิสุขสบายใจ

สุขภาพก็สมบูรณ์

ยศมีทวิคุณ

นรรักและเมตตา

ยามใดเซลงกานท์
แฝงเล่ห์เส่นหา

สุขสันต์ ณ วันเกิด
มานัสประภัสสร

พรผองฉลองวัน

พรหมานต์(4)ประทานสิน

กลหวานมธุรา

ดุจมนตร์ระคนกลอน

พลเลิศสถาวร

จิรรักพิทักษ์จินต์

หฤหรรษชีวิน

สิริมายูยืนยาว

(อินทรวีเชียรฉันท 11)

(1) อ่านว่า บุ-ยะ-วาด = บุญซึ่งเป็นเครื่องประโคม

(2) อ่านว่า มะ-หิด-สอน = พระศิวะ, พระเจ้าแผ่นดิน

(3) อ่านว่า คุ-นะ-กร = ที่รวมแห่งความดี

(4) อ่านว่า พรหม-มาน = โลก หรือ จักรวาล

คำนำ

"เพราะเธอคือของขวัญสวรรค์มอบ
มาปลูกปลอบปลดเศราจากราวก่อน
ให้หัวใจสดชื่นเหมือนตื่นนอน
ทั้งเป็นพรประเสริฐเกิดพลัง

คอยค้าช่วยชูขวัญหายหวั่นไหว
ปลูกหัวใจจนสวยด้วยมนต์ขลัง
เป็นเหมือนมิ่งมงคลคลี่วัง
ก่อเกิดการวาดหวัง-กำลังใจ"

คือข้อความบางตอนจากกลอนหนึ่ง
เป็นสิ่งซึ่งบันดาลสร้างงานใหม่
เป็นสิ่งเสริมดวงฤดีจนมีไฟ
สว่างไสวยามรอยถ้อยคำกรอง

มีว่าเศร้าหรือสุขทุกเนื้อหา
เจตนาให้ทุกคนมีหม่นหมอง
เพียงสะท้อนกลอนกานที่ผ่านมุมมอง
เพื่อสนองใจตน-คนอ่านเจอ

หวังมอบเป็น"ของขวัญใจ" ใส่สะอาด
มีอำนาจคลายทุกข์-สุขเสมอ
หากอาจก่อให้เกิดสิ่งเลิศเลอ
คนเสนอของขวัญนั้นยินดี

สารบัญ

อวยพรวันเกิด 2558	iii
คำนำ	v
ภูอาบหมอก-ดอกไม้ดาว	12
วิมานไพร	14
ไต้ฟ้าเท้า	16
ถิ่นไทยงาม	18
น้ำตกเหวนรก	20
ดอกหญ้า กอไผ่ สายลม	22
ข้าวโพด	26
แปะก๊วย	28
ดอกพุดซ้อน	30
ทิพย์โอสถ	32
รุ่งจำใจ	34
รุ่งพิลาป	36
รุ่งรำพัน	38

รุ้งรำพึง	41
ดาวลูกไก่	43
ถ้ามิมนต์	46
ของขวัญใจ	49
ชายใจดี 1	51
ชายใจดี 2	53
คอยแค้น	55
รักนิรันดร์	57
คงเคียง 1	60
คงเคียง 2	62
เปล่านะ	64
คูขนาน 1	66
คูขนาน 2	68
คะนึ่งถึง 1	70
คะนึ่งถึง 2	72
คะนึ่งถึง 3	74

คะนึ่งถึง 4	77
คะนึ่งถึง 5	79
รักลอยโขง	81
หัวใจชิงพลบ	83
ใบไม้ร่วง	85
ตุลีนใบไม้	87
มะคังแดง	89
จำเป็น	91
หนักใจ	94
หัวใจน้อง	95
น้ำตาใจบนไหล่พี่	97
สาวพระแสง	100
กามเทพหน้ามีน	102
ภาพเศรา	105
คืนหนาว	107
อีกากับเด็กหิวโหย 2	109

สำนวนกากา 2	111
สำนวนกากา 3	113
บันจีจัมพ์	116
वादให้วาง	120
พระเจ้า	122
ต้องเข้าใจ	124
ความเป็นธรรม	126
ธรรมดา	128
อินทรีกับหมีขาว	131
พินิจคิด	133
ตุปัดตุเป่	135
ความคิด-ฝัน	137
เข็น	139
คลำโคลง	140
คำชม	142

กลบททวิภาค	144
เคลิ้มโคลง	145
พรวันเกิด 2557	147
ลอยกระทง 2557	150
ลอยกระทง 2558	154
อีกา ^๒ ท่าลมแรง 2	157
อีกา ^๒ ท่าลมแรง 3	159
อีกา ^๒ ท่าลมแรง 4	162
กาน้อยใจ	165
กรรมของไก่	167
หมาวัด	169
วาสนาหมาไทย	171
วาสนาหมาเทศ	173
จิงเกิลเบลส์	176

ภูอาบหมอก-ดอกไม้ดาว

ดอกไม้เหลืองล่อล่อมหนาว
จุดตั้งดาวประดับภูดูอร่าม
บนพื้นเข้มน้ำเขียวสดช่างงดงาม
อยู่กลางท่ามทิวเขาลำเนาไพร

เป็นผกาน่าถนอมแห่งอ้อมป่า
ทรงคุณค่าคู่เนินเกินยิ่งใหญ่
เป็นทรัพย์ถิ่นสินภูอยู่โยงใย
สื่อซึ่งส่งบงนัยถิ่นไพบูลย์

ณ เนินภูหมุ่มหมอกดอกไม้สวย
ต่างเอื้ออวยชีวินไม่สิ้นสูญ
เป็นภาพจรูญมิที่ศันจัดจำรูญ
เพื่อเพิ่มพูนความหมายในสายตา

ที่เว้งหุ่มลุ่มภูหม่นหมุ่มหมอก
ที่เฝ้าหยอกยอดภูดูคล้ายฟ้า
ที่สลับมัวคล้ำต่ำลงมา
โอบอุมาจนเห็นเป็นสีเทา

สีมืดดำตั้งค้ำยามตื่นตีก
คือแนวลึกลงหลุบของหุบเขา
ปุ่มป่าของโขดเขินเป็นเนินเนา
ที่คล้ายเงาทาบฟ้าป่าหลังภู

ปิ่นเมฆหม่นเหมือนม่านพาดานฟ้า
แนวเนินผาผืนละมุนหมอกขุ่นคู้
ดาวดอกไม้มิโดดเดี่ยวก้านเขียวชู
แต่คนดูเดี่ยวดายน่าอายจ้ง

วิมานไพร

กลางเถื่อนใต้เรือนยอด กิ่งก้านทอดทอดแพใหญ่
ดุจดั่งหลังคาใบ มุงเหนือลานลำธารริน

อ้อมป่าทิวาเอื้อ
น้ำเพื่อเอื้อธรณิน

สร้างไว้เพื่อกระแสนิ่ง
ชุ่มชื้นเพื่อเอื้อไพรสนต์

ดิน ไพร น้ำใสเพื่อ
ยืนยงดำรงพันธุ์

ไว้วายเอื้อเพื่อชีวัน
คู่โลกาอย่างถาวร

ดิน ไพร น้ำสามสิ่ง
ถนอมค่าทรัพย์ากร

ชีวิตอิงแต่อดแต่อ่อน
หากขาดแคลนแสนอัมครัม

สีเทาของเงาร่ม
ธารใสไหลเซาะซึ่ม

ใบไม้หม่นจรร่มครัม
ผ่านหัวใจไพรพนา

แดดส่องตามช่องว่าง
เต็มแสงแต่ธารา

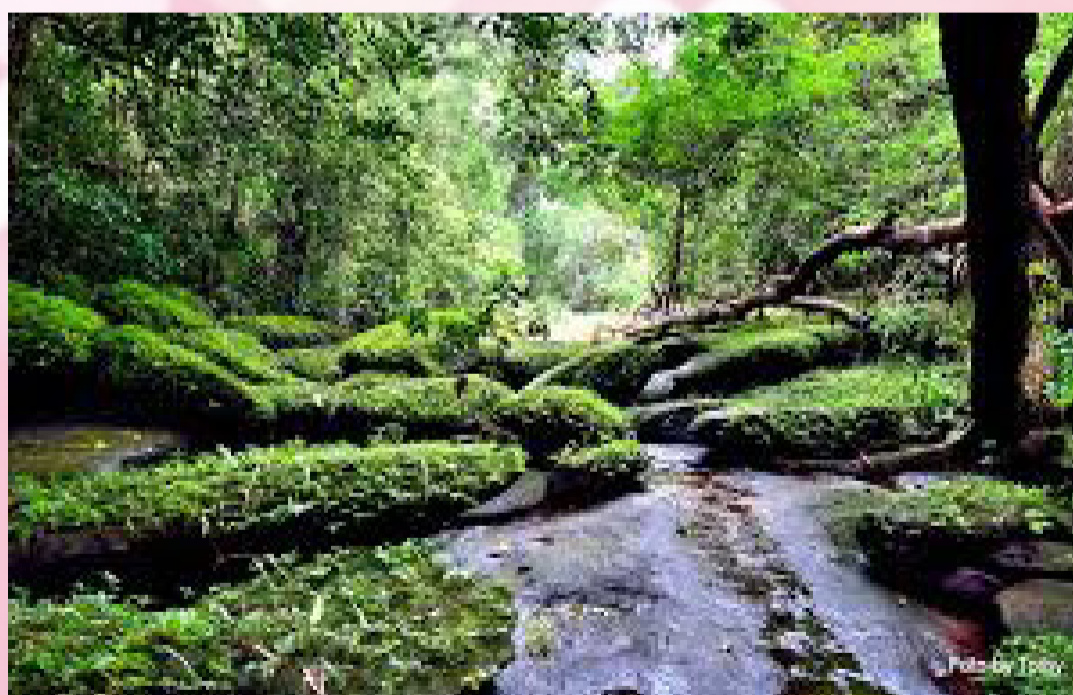
ทอแสงกลางช่องป่า
ทาเข้มจางต่างกันไป

เขียวเข้มเป็นขอบข้าง
ตั้งสถานวิมานไพร

เหมือนแหวกทางรางน้ำไหล
แมนเมืองแมนบนแดนดิน

เธอเอื้อจิตเพื่อฉัน
น้ำ ไพรศรีเพื่อชีวิน

จิ่งรังสรรค์ฝันไม่สิ้น
เธอเพื่อฉันสร้างสรรคงาน

ใต้ฝ่าเท้า

"คนไทยหรือพม่าภาษาอังกฤษ
จับคนผิดหรือแพะแพะแหวะสันหลัง
เชิดชูชาติหรือลดถึงบัดบัง
ทุกชีวิ้งหวังสุด..ยุติธรรม"*

"ฆาตกรเป็นใครไทยหรือพม่า
เกินกล่าวหาหรือคัดค้านหลักฐานต่ำ
แต่เรื่องขาวร่ำไหล"ไทยระยำ"
อยากจะนำศึกผลาญเผาบ้านตัว

อยุธยาธานีเคยพินาศ
ต้องเป็นทาสสองสมัยก็ไทยชั่ว
เรื่องราวในบ้านช่องที่หมองมัว
ลวนแต่ร้ายจากไทยที่ใจร้าย

อันเป็นความบกพร่องของความคิด
อำมหิตทวมทนจนกลาขาย
ทอดตลาดโลกใหญ่เพื่อไทยอายุ
เพื่อปู้ย่าตายายตายด้วยทุกข์

คุณข้าวแดงแกงร้อนป้อนจนใหญ่
แผ่นดินไทยเลี้ยงดูให้อยู่สุข
จนปีกกล้าขาแข้งมีแรงลุก
ไม่กระตุกต่อมสำนึกระลึกคุณ

ไม่เคยมีกะจิตคิดปกป้อง
มีแต่จ้องกระหน่ำทำให้วุ่น
ทรัพย์สิ้นแผ่นดินไทยโยสั่นบุญ
ค่าแค่ฝุ่นเหยียบบข่มให้จมดิน

* Prayad Pantasri

ถิ่นไทยงาม

ถ้าท่องเที่ยวถิ่นไทยในชนบท
เพียงภาพพจน์พื้นเพทะเลป่า
แค่เขาเขียวขอบคุ้งทองทุ่งนา
ยามย่างเหยียบยอดหญ้าธารินทร์รมย์

โค้งคดเคี้ยวแคบคอดยอดเขาเขิน
เหนื่อแนวเนินนั้นแน่นเมฆแผ่นหม
ยีนเย็นเยือกยืดยาวหนาวหนอลม
พัดผ่านผมแผ่วผิวสยิวกาย

ลดเลี้ยวเลียบลัดเลาะเกาะชายน้ำ
เรไรรำหริ่งร้องฟ้องความหมาย
แสนซาบซึ่งสุขสันต์เหนือบรรยาย
อบอวลอายอุ่นไอซึ่งใจชิน

ถิ่นแถวทิวทุ่งไทยกลางไพรศรี
ภาพพงพีเพียงพิศจับจิตถวิล
ชวนชมชื่นชุ่มฉ่ำสายน้ำริน
ดั่งแดนดินดงดอยรัตร้อยใจ

ถาราร่างรักเร่เสน่ห์ทุ่ง
มาดหมายมุ่งมองเหมือนเจอเพื่อนใหม่
จึงเจาะจงจอตจิตแนบชิดไพร
เหลือหลงไหลแหล่งหล้าพนาทาม*

แดนดินไต่ดินดาษาไม่อาจทาบ
เพียงแผ่นภาพพงพีธานีสยาม
สินทรัพย์ซึ่งเสริมศรีบุรีราม
โน้มน้าวนามแนบนัยไทยเมืองทอง

(กลบทเบญจวรรณห้าสี) * ป่าริมฝั่งลำน้ำ

น้ำตกเหวนรก

เสียงซัดสาดซู่ซากกลางปากกว้าง
กระครืนครางโครมครามของน้ำตก
ปนปึงปังปางปะเหวนรก
นุ่นเหนือนกน้อยไหนตัวใดร้อง

ซู่ซ่าสั่งซ่าซากฝากพน*
ปางป่าปะปึงปังนั้นตั้งกอง
คงค่าคู่โค้งคุ้งแห่งทุ่งทอง
ป่าปกป้องป้อแป้น้ำแพ้วภัย

น้ำแน่นแนวหนูนเืองแต่เบื้องต้น
เปรียบเปรอปรนปรีปรุงป่าทุ่งใหญ่
ต่างต้อตอบเต็มต่อหล่อเลี้ยงไป
เยื่อโยงใยยืนยาวราวมิกลาย

ราวรักร่วมรมรื่นเย็นชื่นฉ่ำ
แลเลอล้ำเลิศล่านล้ำธารสาย
ฝากไฟฝันเฝ้าแผ่แห่งพริ้งพราย
เหมือนมากมายมาดมั่นฝันสวยงาม

ฤกษ์ริ้วรานตั้งธารไหล
ป่าเป็นไปปนปานสายธารหยาม
ถูกทอดทิ้งทอดท้อหนอทุ่งทาม
คงค่อนข้างเข็ดขามกับความรัก

น้ำแนบนานานในหัวใจป่า
นับเนิ่นนานนักหนาป่าปกปัก
ฟ่องฝันไฟฝันนั้นสวยนัก
เทียบเท่าที่ทักทักมีรักเนา

(กลบทเบญจวรรณห้าสี)

* พน อ่านว่า พะ-นะ

* ที่ริมฝั่งลำน้ำ

ดอกหญ้า กอไผ่ สายลม

ดอกหญ้ากลางดงพงพอกษ์ รู้สึกลำบากยากเข็ญ
ทนยืนฝืนกรรมจำเป็น หวังพ้นลำเค็ญเข็ญใจ

"ใจคอยน้ำค้างกลางดึก พรหมพฤษ์ทั้งหมดสดใส
รอวันผลิออกดอกใบ อยู่ในป่าธรรมค้ำจุน"*

ในอ้อมหอมหอกหญ้า น้ำฟ้าอากาศอบอุน
ดินให้อาศัยใบบุญ การุญกลมเกลี้ยงเลี้ยงดู

"ดูแลดอกใบใกล้ชิด มีมิตรร่วมเรียงเคียงคู่
ดอกหญ้าเร่รื่นชื่นชู พร้อมอยู่ธำรงพงไพร"*

แดนดินพะนอกหญ้า ดูแลรักษาต้นไม้
อุมชูหมู่ไม้ดอกใบ เติบใหญ่คลุมแดนแทนคุณ

"พระคุณมีต่อกอหญ้า
เปี่ยมด้วยเมตตาการุญ

การเอื้อเอื้อก่อต่อรุ่น
ดำรงวงศ์พันธุ์พืชปวง

ทุกสิ่งพึ่งเหนี่ยวเกี่ยวของ
โอบอุ้มคุ้มยันกันไป

"ชีวิตชีวีนิเวศน์
พืชสัตว์อาศัยใกล้ชิด

หญ้าคลุมดินฉ่ำน้ำไว้
ใบแผ่รวงพืชนปลูกพี

ไม้สูงเทียมฟ้ามาหนุน
อบอุ้มซาบซึ่งตริงทรวง"*

คำจุนปั้นปลูกทุกช่วง
จนล่วงเติบโตตามวัย

จำต้องพึ่งพาอาศัย
วิสัยสิ่งมีชีวิต

ไร้เขตไร้ขอบกอปรกิจ
สมดุลงด้วยสิทธิ์เสรี

เพื่อไม้เติบโตเต็มที
เป็นปุ๋ยอินทรีย์ดีจ้ง

เกื้อหญ้ายืนหยัดอยู่ได้
สืบสานชีวิตจริง

เคียงพงดงไม้สะพรั่ง
กระทั่งล้นหลามงามไพร"*

งามพงดงพฤษภัสร์ลีกล้า
มุมแอบแถบยาวอ่าวไทย

จิตรกรรมเนิ่นหวานลานไศล
แอบมุมหัวใจใครนะ

"กอหญ้าหลบมุมซุ่มไม้
ฤกลมลอหญ้า...จางจะ

หวั่นไหวสายลมแล้วหละ
ปะทะหยอกเอ็นเพลนใจ

หญ้าเริ่มแกว่งไกวใบก้าน สะเทือนสะท้อนหวั่นไหว
พลิ้วพลิ้วสะพัดระบัดใบ สุ่มไม้สุดทนโอนเอน

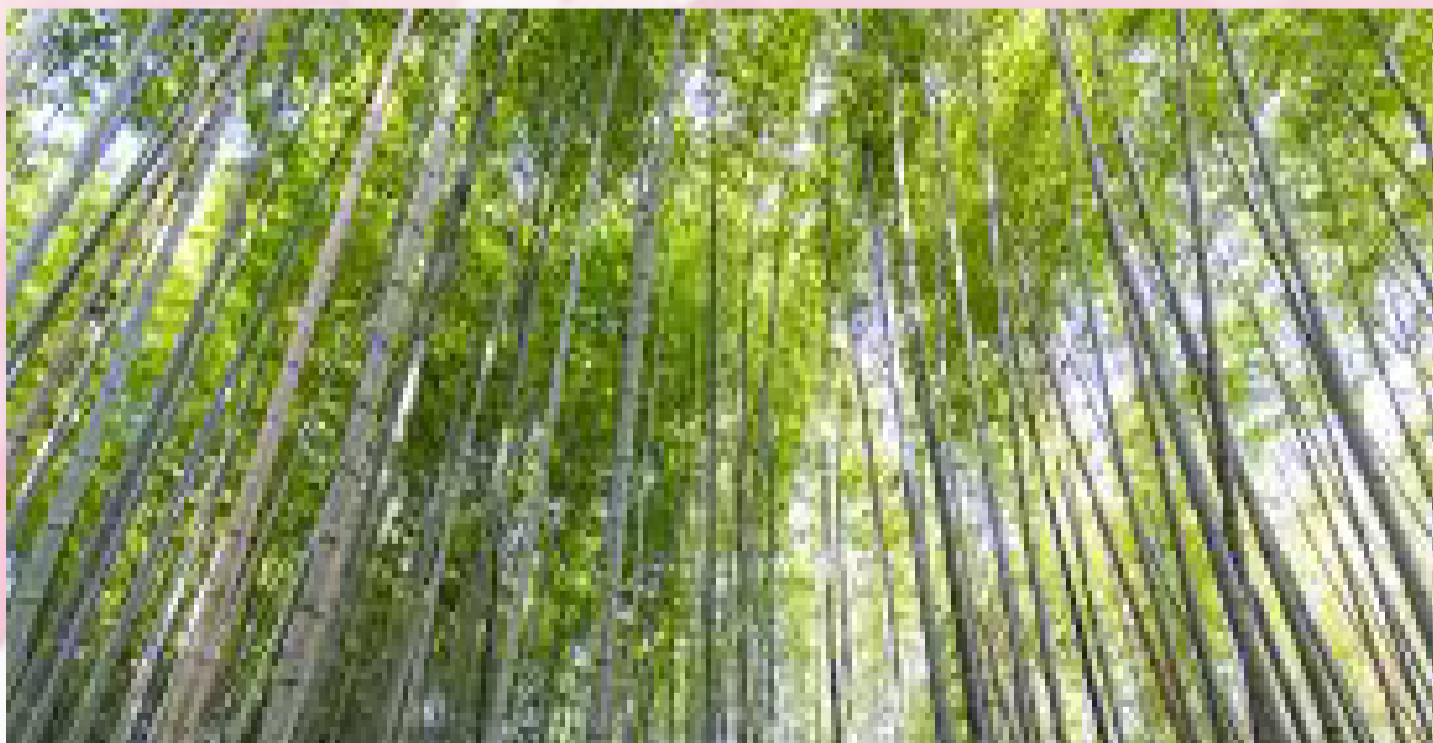
เอนโอนเอียงอายชายขวา ลมจ่าอย่าคลอล้อเล่น
ดอกหญ้าซุ่มไม้ไม่ชัดเจน ระเนนระนาดแทบขาดใจ

ใจเอ๋ยใจเจ้าเยาว์นั้ก
เขาพั๊ดแล้วพรากจากไป

หาญหึ่กล้อเล่น...ลมได้
หึ่กหญาหึ่กไฟ...ให้ตรม

ตรมตรอมหมองใหม่ไ่นป่า เหน็ดเหนื่อยเมือยล้าสาสม
หญาไฟปวตราวเศราชม ระทมทุกขั้หนึ่ก...ยากลึ่ม"*

* ประพันธ์โดย เผด็จ บุญหนุน

ข้าวโพด

นั่งอ่านเรื่องราวของข้าวโพด
เป็นของโปรดนิยมทั้งต้มปิ้ง
เป็นของรับประทานนมมานานจริง
โดยอ้างอิงพื้นเพอเมริกา*

มีตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์
ในธรรมชาติอาจเห็นเป็นต้นหญ้า
คนอินเดียนหัวเห็ดเก็บเม็ดมา
ผ่านปลูกและเวลาวิวัฒนาการ

โดยเชื่อว่าข้าวโพดคือเด็กหญิง
เปลี่ยนเป็นสิ่งมีค่าเช่นอาหาร
ผสมเส้นไหมของฝากจากตำนาน
รับประทานทุกคราอย่าลืมเธอ

หอมกลิ่นข้าวโพดปิ้งยังคงคิดถึง
ใครคนหนึ่งเคยลำบากฝากเสมอ
แต่วันนี้อ่าหมายจะได้เจอ
ยังแอบเปลอใจคอยรักลอยลม

ความรู้สึกแอมโอชข้าวโพดหมด
รักร้างรสงดรักค้างหมักหมม
เจ็บ-จำปล่อยล่อยล่องทั้งสองปม
ทั้งข้าวโพด-โทษรักกลมขมก็คลาย

แต่ไม่ลืมเด็กหญิงทิ้งเส้นผม
ข้าวโพดต้มตำรงคองความหมาย
ข้าวโพดปิ้งยังหอมอ่อนน้ำลาย
อุทิศกายเลือดเนื้อเธอเพื่อเรา

* อเมริกากลาง หรือ อเมริกาใต้

๗ แปะก๊วย

เกือบจะพ่ายแปะก๊วยด้วยไม่รู้
เป็นเหมือน "จู้ยั้งไถ" ใจสลาย
ตอนจาก "เหลียงซานป้อ" พ่อยอดชาย
เพราะหมั้นหมาย "หมาเหวินไถ" ทั้งไม่รัก

ไม่นั่งเทียนเขียนแน่แต่ขวายนวน
เธอดิ้นรนไม่ยอมแพ้แค่ออกหัก
หนีไปอยู่คู่กันแม่สั้นนั้ก
เราก็จักขวายนวนด้วยตนจริง

เธอยังพยายามเต็มความหมาย
แม่สุดท่ายถูกฝังทั้งชายหญิง
ดวงวิญญาณยังอยู่เป็นคู่อิง
กลายเป็นสิ่งแสนดี "ผีเสื้อ" งาม

แปะก๊วยไม้ไร่ดอกและบอกเพศ
สวยพิเศษปลูกต้นผู้คู่สนาม
แต่อาจกลายเป็นตัวเมียให้เสียนาม
เมื่อถึงยามประสงค์ดำรงพันธุ์

กินแปะก๊วยส่งผลดีที่สมอง
แต่เกี่ยวข้องกับโลหิตพิษมหันต์
หากเลือดแข็งตัวช้ามาชีวิต
พืชสำคัญคนชินกินมานาน

มิใช่คำคอนแคะนะแปะก๊วย
เพราะทุกถั่วที่เอ่ยว่าเคยผ่าน
ยืนยั้นยังอยากจะรับประทาน
แม่ทั้งหวานทั้งขมแต่กลมกลื่น

๒ ดอกพุดซ้อน

ดอกพุดซ้อนสีขาวราวกระดาด
สวยสะอาดอิงอกใบดกเขียว
อ่อมอกใบแผ่ออกโอบดอกเดียว
ประหนึ่งเหนียวน้อมตาก่อนลาเลย

จึงมาหยุดยั้งใกล้ได้กลิ่นกรุ่น
หอมละมุนละไมไอรระเหย
ดังเรียกหาอาหารเหมือนก่อนเคย
ทางชื่นเชยเช่นอ่อนซ้อนเยื่อใย

หากมีเขาเคียงคู่อยู่ชมชื่น
ความชมชื่นเขาซ้อนด้วยอ่อนไหว
ความจริงคือเคียงเงาเขาอยู่ไกล
หอมซึ่งใจจึงซ้อนด้วยอ่อนแอ

ซาบซึ้งใจที่สุดดอกพุดซ้อน
เอื้ออาทรอ่านฤดีคนมีแผล
ยามให้หม่หุดหุดคอยดูแล
เป็นมิตรแท้เที่ยงเทียวแม่เดี่ยวตาย

ใจคนชมชมป่วยด้วยโศกศัลย์
ดูแลกันเกื้อกูลไม่สูญหาย
ยามหม่นเศร้ายังเฝ้าเคียงเพื่อนตาย
ไม่เคยหน่ายหนีห่างอย่างใครทำ

บานติดกิ่งกลีบโรยโดยมิหล่น
หรือยिनคนสะอื้นยามคืนค่ำ
จึงมิทิ้งกิ่งไกลอย่างใจดำ
เอื้อความฉ่ำชื่นกล่อมหอมละมุน

* อีสานเรียก อินถวา

ทิพย์โอสถ

รมณีสถานลานคำร้อย
มีรัวร์อยหลายหลากผากบาดแผล
เดินซุ่มซำมหนามเหนียวเกี่ยวดวงแด
เคยอ่อนแอนอนแบ็บแทบอ้าลา

หากยังมีมีอนุ่มกุ่มไม่ปล่อย
ทั้งยังคอยพิทักษ์และรักษา
ด้วยเยื่อใยวิเศษแห่งเมตตา
ทิพย์โอสถปลดอ่อนแอ

ช่วยเติมความเชื่อมั่นแก่ขวัญเสีย
ที่อ่อนเปลี้ยจึงคลายหายรอแร่
ด้วยน้ำใจไมตรีที่ดูแล
คือหนึ่งแรงดงามความสัมพันธ์

"มีเพียงใจใสสะอาดพิลาสล้วน
จากกมลคนเคียงแผดียงมั่น
รักดำรงคงกาลแม้นานวัน
มิปิดกั้นบังงามนิยามรัก

ยังจริงจิตคิดมั่นเหมือนวันก่อน
แม้นวันก่อนอ่อนอ่อนละมุนตัก
ก็มีเคยเลี้ยห้ามด้วยความรักดี
ยังตระหนักสลักลงด้วยคงมาน"*

ระลึกถึงทุกครั้งยังซาบซึ้ง
เป็นที่หนึ่งสิ่งดีในรมณีย์สถาน
จะเป็นสิ่งประทับใจไปชั่วกาล
หนึ่งในลานคำร่อย "ถ้อยเกษรา"

* Kesara Sornprohm

รุ้งจำใจ

หรือเป็นความมัวหมองของสายรุ้ง
พาดผ่านคุ้งหัวหกตกท่องร้อง
กินน้ำคร่ำที่อยู่ในคูคลอง
ให้คนมองเพียงผาดขาดนิยม

เคยเป็นสิ่งสวยหรืออยู่บนฟ้า
กลับจุ่มหน้าลงคูคูไม่สม
กลายเป็นรุ้งเลอะเทอะเประอะซีตม
เขาทั้บถมทั้บใดแทนไ้ตรตรง

ที่สุดปลายสายรุ้งเขามุ่งหวัง
ว่ารุ้งยังดื่มน้ำงามเอี่ยมอ่อง
โดยดื่มน้ำจากสวรรค์ในชั้นทอง
เป็นมูมมอองของคนฝันเมื่อวันวาน

แต่วันนี้ฟ้าฟ้านั้นหายาก
ถูกกระซอกตลกสวรรค์อันเป็นบ้าน
เป็นฝนเทียมรดดินถิ่นกันดาร
น้ำสะอาดใสจิ่งไม่มี

ต้องชะยาฆ่าแมลงจากแหล่งหลา
ยาฆ่าหญ้าก็ล้างบางพื้นที่
ล้างทุกสิ่งโสโครกในโลกนี้
จนเป็นน้ำดำปี่ที่ในคู

น้ำสะอาดไม่มีเหลือไว้เพื่อรุ่ง
พาดผ่านคุ้งทุ่งถิ่นกินเพื่ออยู่
เทวดาก็หากินสิ้นประตุ
ชั้นใบหญ้าทองคำ...จำนำแล้ว

รุ่งพิลาป

รุ่งกินน้ำเน่าเหม็นจนเป็นไข้
คนตัดไม้ไซ่หยุดนึ่งยิงต่อแถว
แม่แต่ตอกก็ไม่เหลือเป็นเชื้อแนว
ขุดรากแก้วกันประจำทำเครื่องเรือน

ภูเขาโล้นน่าอนาถขาดป่าปก
ฝนจึงแผ่นเล่นตลกตกใต้เขื่อน
แหล่งต้นน้ำน้ำท่าไม่มาเยือน
ภูเขาเลื่อนลึมว่าตนคือต้นน้ำ

คิดว่าเป็นเพียงภูผู้โหยหา
เผ้าคอยป่าผู้อุ้มความชุ่มฉ่ำ
โดยป่าภูไม่รู้วาชะตากรรม
มีอาจทำหน้าที่ตนบนพิภพ

รู่๓ต้องมีน้ำทำเป็นอาหาร
จะพิการหรือต้องตายกลายเป็นศพ
ต้องฟังน้ำฟังป่าภูผาครบ
โดยระบบของเสบียงหล่อเลี้ยงรู่๓

มีน้ำเน่าก็พอฝืนแม๓กลืนกล้า
ฟังข่าวน้ำที่ไร๓ใจสะดุง
จะมีใครเมตตามาบำรุง
พวกเขาอวนลงพุงแต่รู่๓เรียว

ถ้าไม่มีกะจิตคิดเผื่อแผ่
รู่๓คงแย๓ผอมผ่ายกลายเป็นเสี้ยว
ทุกวันนี้ก็ตรอมจนผอมเพรียว
คีนป่าเขี้ยวสร้างเสบียงเลี้ยงรู่๓ที่

รุ้งรำพัน

แม่มีขาดเสียบียงเลี้ยวปากท่อง
รุ้งยังต้องหาเคล็ดสร้างเจ็ดสี
ซึ่งจะต้องฟังพาเวลาดี
เพราะช่วงที่ลงตัวชั่วไม่ยาว

หลังฝนตกใหม่ใหม่ในพื้นที่
รุ้งสร้างสีด้วยแรงของแสงขาว*
สะท้อนในละอองน้ำงามพริ้งพราว
ทั้งสองคราวเข้า-ออกแสงบอกง

อากาศกับละอองน้ำมีความต่าง
แสงหุตาฝ้าฟางเดินทางหลง
จนเกิดการหักเหเป้แทนตรง
กลายเป็นวง**เหนือทุ่ง..รุ้งเรื่อรอง

หากท้องฟ้าครึ้มมากเป็นฉากรับ
รุ่งวาววับสีครบชุดงามผุดผ่อง
ถ้ายามเขายามเย็นเป็นรุ่งทอง
เพราะแสงต้องเดินทางคอนข้างไกล

แสงฟ้า-เขียวจinggaระเจิงเปิดเปิงหนี
เหลือแต่สีเหลืองแดงแสงส่วนใหญ่
รุ่งจึงเป็นสีทองผ่องอำไพ
ยากที่จะหาใครเข้าใจรุ่ง

ใช้มือยากสวยงามทุกยามเห็น
แต่ประเด็นทั่วไปในท้องทุ่ง
เป็นอุปสรรคหนักแน่นแทนบ้ำรุง
สภาพคั่งน้ำ-ดินมียินยอม

*แสงขาวคือแสงอาทิตย์ที่เกิดรุ้ง
แสงอาทิตย์ที่ไม่เกิดรุ้งเรียกว่าแสงแดด
**ถ้าเรายืนอยู่บนพื้นดินเห็นเพียงครึ่งวงเพราะ
พื้นดินบังไว้ครึ่งหนึ่งหรือมีแต่ละองน้ำส่วนเหนือ
เราที่หักเหแสงถ้าอยู่บนที่สูงเช่นยอดเขา
หรือบนเครื่องบินจะพบเห็นรุ้งกินน้ำเป็นวงกลมเลยทีเดียว

รุ่งรำพึง

การเกิดมาเป็นรุ่งเหนือทุ่งสยาม
อยู่กับความขาดเขินเกินผ่ายผอม
ทั้งมีความกังวลจนตรอม
แม่ถนอมชีวกี่กล้าแรง

มีปัญหาสารพัดคอยกัดกร่อน
และบั่นทอนกมลจนเหี่ยวแห้ง
หวาดจะเกิดรบบราถึงฆ่าแกง
คงทิ่มแทงรุ่งด้วยจนม้วยมรณ์

รุ่งจะได้เกิดใหม่อีกไหมหนอ
อาจต้องรอเงื่อนไข...รอไปก่อน
ถ้าแสงแดดแผดกล้าตั้งหน้าร้อน
ถ้าฝนตอนหน้าฝนหล่นประชัน

ในสภาพขัดแย้งแบบแบ่งขั้ว
รุ่งก่อตัวมิได้ใช้เรื่องชั้น
หากลดราวาศอกเย้าหยอกกัน
สานสัมพันธ์อันประสงค့်กันลงตัว

โดยการลดอคติตรงกันข้าม
รุ่งอร่ามท่ามกลางความต่างขั้ว
นี่เป็นความรู้สึที่นี้กกแล้ว
จนหมองมัวอยู่ในหัวใจรุ่ง

แทนการโอบกอดสยามด้วยความสวย
กลับสื่อป่วยหมองมัวไปทั่วทุ่ง
ทั้งบ้านนอกบ้านนาทั้งป่า-กรุง
น้ำตาคลออรอวันพรุ่ง....รุ่งจะงาม

ดาวลูกไก่

เธอชวนเชิญเห็นดาวสรวย
ที่ลอยดวงสกาขาวแสนหวาน
ต้องลัดเลาะเหาะเห็นนับเนิ่นนาน
กว่าจะถึงสถานวิมานดาว

เมื่อมาถึงจึงงปนสงสัย
ด้วยลูกไก่ที่เห็นเด่นบนดาว
ไม่มีแสงวิบวับระยับพราย
"โยแสงจริงนึ่งราวดาวโรมันตร์"

"เมื่อส่งออกจากแหล่งเป็นแสงนึ่ง
คือแสงจริงของดวงไฟโยฉงน
ถ้าติดติดดับดับสีสัปตน
คงพิกลบนดาวดาวพิการ

เพียงเราอยู่ไกลกันพันปีแสง
เมื่อออกไปจากแหล่งแสงต้องผ่าน
อวกาศกว้างใหญ่ในจักรวาล
ตอนฝ่าด่านบรรยากาศลงอาชญา

อากาศร้อนลอยฟุ้งพองขยาย
พอเย็นกลายเป็นหยดตัวทั่วเวหา
อากาศแปลงแสงหักเหทุกเวลา
จึงเห็นดาวกะพริบตามาษาเนียน"

"ช่วงหัวค่ำจึงเห็นดาวพราวระยับ
แสงติดกับอำนาจอากาศเปลี่ยน
พอตกดึกเย็นอุ่นลดหมุนเวียน
ดาวก็เลื่อนลดระดับระยับลง"

แท้แล้วดาวลูกไก่คือไฟร้อน
มายามกรมีกระบวนชวนลุ่มหลง
ถ้าอยากให้ดาวสวรรค์นั้นดำรง
ต้องรีบส่งดาวคืนก่อนตื่นนอน

ถ้ามีมนต์

เคยสถิตสถานพิมานสรวง
ลอยในห้วงอวกาศเกลื่อนกลาดหา
ถูกตั้งชื่อเบ็ดเสร็จ "สะกั๊ดดาว"
แต่ถึงคราวโชคไม่ดีจึงมีเคราะห์

อาจเป็นโลกใบโตโคจรไกล
หรือคงได้โอกาสอาจปะเหมาะ
แรงดึงดูดของโลกโยกจำเพาะ
ดาวจึงเหาะมุ่งตรงหมายลงมา

จนเจอความอาถรรพ์บรรยากาศ
มุ่งพิฆาตเผาไหม้ไฟลุกจ้า
คนคอยจ้องมองจับเห็นกับตา
เขาเรียกว่า"ดาวตก"ตกลงดี

หากเคยเชื่อเมื่ออยู่หวงสรวงสถาน
คือวิญญาณแอบแฝงแห่งเทพ-ผี
จะมาเกิดอีกหนบนปฐพี
จึงห้ามชี้ห้ามหมายทั้กทายใด

เป็นดาวตกร่วงฟ้านาสงสาร
เป็นวิญญาณมิติ"ผีพุ่งไต้"
คือความเชื่อโบราณพื้นบ้านไทย
มิช่วยใครในโลกมีโชคเลย

ถ้าไฟไหม้มีหมดดวงร่วงถึงพื้น
เปลี่ยนชื่ออื่นให้มาหน้าตาเฉย
ให้ชื่อว่า"อุกกาบาต" อนาคตเอ๋ย
ชื่อมิเคยน่าชื่นหรือยืนยาว

มีแต่ยิ่งช่วยย่ำคำ "ดาวตก"
ให้หัวอกดาวเจ็บและเหน็บหนาว
ถ้าอยากอธิษฐานวานสักคราว
ขอคำ"อย่ารบกวน"ช่วยดาวที่

ของขวัญใจ

หรือบังเอิญลิขิตพรหมผิดพลาด
หรือเพราะใครประมาทอาจต่างผิด
แต่เป็นช่วงแสนดีของชีวิต
ที่ได้สิทธิ์ซึ่งสวรรค์เสกสรรมา

ยื่นให้อย่างเหมาะเจาะเฉพาะกิจ
เพื่อชีวิตช่วงที่มีคุณค่า
ได้เปลี่ยนแปลงปรับฤดีและชีวา
ด้วยศรัทธาแท้ที่มีต่อเธอ

ก้าวมาสู่หัวใจโดยไม่ฝืน
และสำคัญเคียงคู่อยู่เสมอ
ทุกสิ่งที่คุณทำล้วนล้ำเลิศ
ช่วงการเจอจึงเห็นว่า เป็นบุญ

ความว้าเหวว่างเปล่าเหงาคับแค้น
ถูกทดแทนที่จบบอย่างอบอุน
ยังหวังใยเยียวยาด้วยการุณย์
ทั้งเจือจุนจริงจั่งทั้งอาทร

เพราะเธอคือของขวัญสวรรค์มอบ
มาปลุกปลอบปลดเศร้าจากคราวก่อน
ให้หัวใจสดชื่นเหมือนตื่นนอน
ทั้งเป็นพรประเสริฐเกิดพลัง

คอยค้าช่วยชูขวัญหายห้วนไหว
ปลุกหัวใจจนสวยด้วยมนต์ขลัง
เป็นเหมือนมิ่งมงคลคลี่วัง
ก่อเกิดการวาดหวัง-กำลังใจ"

ชายใจดี 1

ชายใจดำภาพเดิมเริ่มสลาย
กลับพบชายใจดำซ้ำหรือนี้
ดูจดังภาพซ้อนซ้ำย้ำทวิ
หรือว่า ชายใจดี ไม่มีแล้ว

ระหว่างภาพแผ่นใหม่ยังไม่ชัด
มีอาจวัดเพศเรศหรือเศษแก้ว
หรือว่าที่เคียดอาจผิดแนว
หัวใจแป้วจนความเชื่อไม่เหลือเงา

เป็นเศษแก้วหรือเพชรเม็ดล้ำค่า
ใช้จะคว่ำมาถือหรือก็เปล่า
เพียงแค่อยากตรวจผลตนเคยเดา
ว่ายังคงเงาได้เท่าเดิม

สายตาตนไม่มองพอส่องเพชร
หรือแก้วก็จมีคามาแต่เริ่ม
จึงมิควรไขว่คว้าเพชรมาจิม
อาจได้เพิ่มเพียงเม็ดของเพชรราว

แต่มีสิ่งไม่น่าเชื่อเหนือเคยคาด
เพชรภาพพิลาสพาดผ่านหา
มาลอยเด่นให้เห็นจริงสวยพริ้งพราว
เหมือนบอกกล่าว "ดี-ชั่ว" รอบตัวมี

หัวใจฉันยิ้มรับกับภาพใหม่
เพียงหนึ่งใบใสสวยด้วยแสงสี
รับด้วยใจมองผูกโดยคุณ
คนเป็น ชายใจดี มีอยู่จริง

ชายใจดี 2

"รักยาวยืนหมื่นลี้เหมือนชีโยชน์
จรุงโรจน์โชติช่วงสุขทรวงยิ่ง
หมดเคราะห์กรรมซ้ำหม่นคนตีตึง
สมอ้างอิงนทีลำซิงาม"*

จะรักมันยาวยืนเป็นหมื่นลี้
ยิ่งกว่าชีทีไหลในสยาม
และสดใสสวยขาวราวชีนาม
ดั่งนิยามเย็นฉ่ำของคำ "ชี"

รักตั้งน้ำโอบเอื้อและเพื่อแผ่
คอยดูแลหล่อเลี้ยงเคียงพื้นที่
คอยต่อเติมเพิ่มค่าชั่วตาปี
แม้บางที่น้ำลดใช้หมดรัก

อาจด้วยสิ่งแวดลอมมียอมเอื้อ
อาจเป็นเหยื่อในหลุมอุปสรรค
อาจเพราะโชคใจดำไม่นำซัก
อาจขลุกลักกลับคล้ายสายน้ำแล้ง

แต่ถ้าชายใจดีไม่หนีห่าง
รักจะสร้างเสริมฝันอันแข็งแกร่ง
รอจังหวะชนะภัยน้ำไหลแรง
เพื่อแสดงดีงามของน้ำใจ

ซึ่งเยือกเย็นยังเย็นและชื่นฉ่ำ
ทั้งยืดยาวกว่าลำน้ำชีไหล
ด้วยอาหารแท้จริงเหนือสิ่งใด
ด้วยเยื่อใยจากฤดีทวีคุณ

* โดย Prayad Pantasri

คอยแค้น

ยืนหมุ่นซ้ายหมุ่นขวากลางนาโล่ง
เห็นแต่ขอบฟ้าโค้งช่างโหวงเหวง
เสียงสายลมครางครวญชวนวังเวง
คลอเสียงเพลงแคนแผ่วแผวปลายนา

รวงข้าวเหลืองล่ออ้อยรอกี๋เยว
คอยคมเคียวคันเต็มต่อเต็มค่า
คนเคยคลอเคียงคู่อู่ไกลตา
ไม่กลับมาคืนแดนตั้งแคนเยื่อน

ดอกคูนบานดอกจานหล่นก็หนแล้ว
ไร่ไฉ้วคนลากี้คราเลื่อน
ก็คราวที่คนรอตอองพ้อเดือน
ที่ไม่เดือนสัญญาคนลาไกล

แอบหมองหม่นทุกคราวลมหนาวผ่าน
ม้วนเสียงแคนแดนอีสานกับงานใหม่
แต่คนอยู่ยินแคนแสนบาดใจ
น้ำตาไหลล้นอกตักในทรวง

ฝากแต่กลอนหวานหวานมาหวานลอม
รู้วายอมอย่างเคยแม่เลยลวง
แม้อยู่อย่างโศกศัลย์หวนอายลวง
เกินถามทวงทุกข์ทนเป็นคนคอย

รู้ระบ้ำดอกฝนยลเหมือนมาน
เมื่อมองผ่านฝืนฝ่าฝนฝ่าฝอย
ละอองฝนหล่นใส่ยังใจลอย
เสียงเพลงแคนแสนละห้อยคอยคอยเลื่อน

รักนิรันดร์

ขาดข้อความจากอีกฝั่งยังจะเขียน
แม้จะเปลี่ยนก็ครั้งก็ยังปลื้ม
เขียนให้รู้ว่ากระดาษอาจเหมือนนพิต
คนเคยยิ้มใช้งานเลิกการทอ

เป็นกระดาษความร้ายที่วางเปล่า
แต่กระดาษความเหงารับงานต่อ
เริ่มบรรเลงลีลาน้ำตาคลอ
เขียนว่าไม่เคยรอ...เขียนต่อไป

เขียนถึงคนที่เคยเอ่ยคำหวาน
สร้างตำนานโลกฝันอันหวานไหว
ที่สานฝันมาจากอีกฟากใจ
เขียนว่ามีเป็นไร...ไม่ว่ากัน

เมื่อนั่งมองกระดาษขาดอักษร
แม้อารมณ์คำหวานคนसानฝัน
แต่ใจคนทนสะอื้นก็ยืนยง
รักนิรันดรยังคงความสมบูรณ์

เมื่อข้อความสองฟากใจไปประสาน
เป็นกลอนกานท์จากจินต์ไม่สิ้นสูญ
ยังเป็นรักเลอล้ำและจำรูญ
ที่เพิ่มพูนอรรถรสบทกวี

คนอ่านทุกระดับย่อมรับรู้
ว่ารักอยู่ในฝันนั้นคงที่
บนกระดาษขาดฝันนั้นคงมี
ข้อบ่งชี้ที่สลัก...รักนิรันดร

แต่วันนี้คนอยู่ไกลในอีกฟาก
มิได้ฝากข้อความข้ามฟ้ากัน
มาร่วมร้อยลำนาคำประพันธ์
กระดาษเคยรวมฝันจึงปล้นร่าง

อาจเป็นกฎแห่งกรรมธรรมชาติ
เมื่อตัวอักษรขาด...กระดาษว่าง
แต่ยังมีมากมายหลายช่องทาง
ในการสร้างโลกฝันอันเดียวดาย

เป็นการให้โอกาสกระดาษเหงา
ได้บอกเล่ายามฟากใจคนไกลหาย
ได้มีสิทธิ์อิสระจะระบาย
ถึงความหมายใจอีกฟากฉากต่อเติม

คงเคียง 1

หัวใจต้านต่อวันอันแปลงเปลี่ยน
ว้ายวนเวียนวันวานอันหวานฉ่ำ
ยืนยันยิ่งจริงใจในทุกคำ
ตั้งคุณย่ายังอยู่คู่แดนดิน

ดอกคุณเหลืองอร่ามงดงามยิ่ง
ตั้งคำจริงสวยงามยามถวิล
ไม้ตกลีสร้างซาสวยอาจฉน
แม่มยามสิ้นสายลมจำข่มใจ

แอบโศกาอาดูรตั้งคุณย่า
โหยละห้อยรารอนด้วยอ่อนไหว
แต่มีอาจเอ๋ยคำพร่ำพิไร
ทั้งยังไม่กล้าริพิลาปเลย

คืนจันทร์เพ็ญเด่นฟ้าทุกคราครึ่ง
เพียงกว้างคโยนคืนเย็นเฉลย
เล่าตำนานพระจันทร์สุขสันต์เอย
กระต่ายเอยหน้าปล้นจันทร์หลบตา

มิตรภาพมิสาบสูญตั้งมูลไหล
ธารน้ำใจจริงจั่งตั้งน้ำท่า
รักยืนยงคงคู่ในอุรา
ตั้งคงคาคงอยู่คู่แม่มูล

คงเคียง 2

"ร่วมถักถ้อยร้อยคุณเพิ่มพูนรัก
มูลประจักษ์ทั่วมานกั้วานเสียง
โลกทั้งมวลชวนจ้องแอบมองเมียง
ซุ่มสำเนียงเคียงหวานซ่านซึ่งทรวง"(1)

"มีแม่มูล-คุณบาน อีสานสวย
แม่ออยด้วยดินดานก็ปานสรวง
เมื่อแม่มูล-คุณบานลานไม่ลวง
ต่างเคียงควงคู่หวานบนลานจริง"(2)

"หากแม่มูลคุณเคียงคือเพียงไซ้
อาบหัวใจจารเจดเลิศทุกสิ่ง
ขอดวงใจสองดวงล้นทรวงอิง
รักแนบนิ่งนวลครองตั้งปองมาน"(3)

"ตราบมีเธอให้ฉันมีฉันไฟ
รักสดใสเคียงมุลดอกคุณหวาน
ใจสว่างจำบุญตั้งคุณบาน
แดนอีสานลานคุณพูนสัมพันธ์

ดอกคุณเหลืองอร่ามงามเสมอ
มุลล้ำเลอไหลเคียงสวยเพียงฝัน
ลำนารักเรียงร้อยถ้อยจำนรรจ์
กลมคืนวันชื่นบานบนลานคุณ

ถึงนานเนาเรานั้นฝันสดใส
ความรักในดวงจิตไม่สิ้นสูญ
ตราบยังมีสีครามน้ำแม่มุล
ความรักจักเพิ่มพูนยามคุณเคียง"(1)

(1)Prayad Pantasri(2)Parinya In-Udom

(3)Kesara Sornprohm

เปล่านะ

มีรู้ถูกหรือผิดกระมิดกระเมี้ยน
จะลองเขียนกลอนอิงความจริงบ้าง
ที่มีต้องกรองคำเขียนอำพราง
แบบข้างข้างคุณ...คุณเป็นไร

ความรู้สึที่ดีที่อยากเขียน
ความจริงหลายเล่มเกวียนเขียนมิได้
มีแต่เรื่องเสกสรรเพื่อผันไป
เหมือนตั้งใจเรียบเรียงเพียงนิยาย

พอจะเขียนเรื่องจริงกลับยิ่งยาก
เหมือนอำปากตรงตรงคงเสียหาย
ถ้าเธอมิยอมรับจะกลับกลายเป็น
อาจอับอายเพราะว่าชายหน้าตัว

จึงยังจับปากกากระดาษ
เพราะถ้าเราเตาพลาดเธออาจหัว
ซึ่งเป็นความรู้สึกที่นี้กลัว
อาจหมองมัวมากมายอับอายเกิน

หรือการเขียนความจริงเป็นสิ่งผิด
เพราะเพียงคิดความหมายก็อายเขิน
จึงเก้เก๋กั๊กกั๊กนั่งประหม่น
หากบังเอิญเธอรับก็อับอาย

ความจริงเขียนยากนักกระอักกระอ่วน
ยังมิควรเปิดใจไปง่ายดาย
ตรวจดูทุกอักษรกลอนบรรยาย
มีมีกายความนัยอันใดเลย

คู่ขนาน 1

เมื่อพรหมาประกาศิตให้จิตรัก
แต่ให้มีอุปสรรคผลักกายห่าง
ความสัมพันธ์จึงเป็นดั่งเส้นราง
ที่ทอดวางขนานยาวเท่าชีวิต

แม้ว่าเราทั้งคู่กระจ่าง
แต่เราต่างเชื่อถือไม่เชื่อมสิ้น
ซึ่งคงเป็นเจตนาของฟ้าดิน
ให้ดวงจันต์ผูกพันไว้วันคล้าย

แม้มีอาจเอาชนะอุปสรรค
แต่ความรักผ่องผุดรวมจุดหมาย
ถึงเนิ่นนานปานกับไม้กลับกลาย
เส้นรางสายคู่ขนานปานชีวิต

ภายใต้หลากอุปสรรคอันหนักหนา
เทวดาใจดีให้มีฝัน
ที่ความรักล้ำเลอพบเจอกัน
ที่น้ำตาตื่นตันกล่อมฝันเรา

ซึ่งยังมีดาวสวรรค์จันทร์กระจ่าง
ปลอบหัวใจอ้างว้างสร้างหงอยเหงา
มีประกายฝันแฝงในแสงเงา
ช่วยกล่อมเกล้าหัวใจไกลระทม

เราต่างมีไม้ขอนเป็นหมอนหนุน
ฝันอบอุ่นมาน้ำเหมือนผ้าห่ม
ในอ้อมแขนโอบกายของสายลม
น้ำค้างพรหมพราวพราวมีต่างพร

คูขนาน 2

เมื่ออยู่ด้วยดำรงขนาน
มีhattanทางเดินเกินไถถอน
ในหน้าที่เที่ยงแท้และแน่นอน
เอ้ออาหารเท่านั้นที่มั่นคง

ที่อาจมอบเมื่อใดใจประสาน
ตามต้องการเกิดผลตนประสงค์
ซึ่งความห่างห้ามฝืนยังยืนยง
โดยเจาะจงจัดแจงแห่งพระพรหม

จึงมิเคยขึ้นจิตคิดคับข้อง
ด้วยมุมมองมุ่งดีที่ประสม
กลับเอมอิมอิสระอภิมัย
รู้แงปมเป็นมาชะตาเรา

อาจทเวอะอภินันท์อันล้ำลึก
มีรูสึกเศร่าสรอยหรือหงอยเหงา
แมตองคงคูนานอีกนานเนา
เพียงมีเงางามเคลื่อนเป็นเพื่อนกัน

"พรพระพรหมชมชื่นหยิบยื่นรัก
เหมือนสมัครปักจิตมิพิศผัน
แต่พระวิษณุไยดุตัน
สร้างขนานสานผัน...ไรวันเจอ"*

ราวทั้งสองทเวาประกาศิต
ให้รู้คิดสิ่งที่มี....ดีเสมอ
ให้โอกาสवादผันอันล้ำเลอ
ให้อิสระละเมอ...อำเภอใจ

* Prayad Pantasri

คะนึ่งถึง 1

เมื่อรับคำร่ำลำน้าตาหลัง
แต่ความหลังฝังใจยังไม่หาย
ยามกลิ้งแก้วรวรินเหมือนกลิ้งกาย
เคยกำจ่ายอายอุ่นยังคุนเคย

เมื่อไหร่กลิ้งชินใจจะไม่หอม
เมื่อไหร่อุ่นไอหอมระเหย
เมื่อไหร่หนอใจปลื้มจะลืมเลย
เมื่อไหร่เอ๋ยหัวใจจะไม่จำ

ความรู้สึกละเนิ่นนี้แม่นปีผ่าน
ยังอ่อนหวานอยู่ในใจดีมด้า
แม่มชุนของหมองกมล...คนใจดำ
แต่กล่าวคำร่ำลามีมาเยือน

มิเหลือเยื่อใยเก่าเขาตัดขาด
มิมีวาดให้หวังกระทั่งเพื่อน
เมื่อยอมรับความผิดที่บิดเบือน
เป็นคนเปื้อนราคินจินตนา

เก็บความหม่นลนออกพอดอกแก้ว
สมควรแล้วหรือเราเขากล่าวหา
เอามือซ้ายป้ายปาตหยาดน้ำตา
คะนึ่งถึงทุกครา น้ำตานอง

ว่าจะไม่ร้องไห้....มิใช่หรือ
เสียงฮือฮือ ! ของใครไยยังก้อง
อยู่ในใจทุกครั้งที่นั่งมอง
ตรงที่เขาประคอง....ร้องทำไม

คะนึ่งถึง 2

เมื่อลวงกาลผ่านมาน้ำตาแห่ง
มิแสดงเศร้าหมองหรือผ่องใส
แต่น้ำตาท่วมอกยังตกใน
มิอาจเอ่ยอันใดใจเจียบงัน

แท้แล้วเป็นความนิ่งที่ยิ่งเศร้า
มีความเหงาหดหู่อยู่ในฝัน
มีความจริงทิ้งรอยคอยลงทัณฑ์
แอบอัดอั้นกำสรดและอดทน

มาสบตากับแก้วด้วยแววโศก
เพราะอัปโชคพ่ายชะตามาแต่ต้น
อยู่กับคำสองคำคือ "จำนน"
ยามหมองหม่นหมายนั่งเอนหลังอิง

แก้วก็ยังอาทรเหมือนก่อนเก่า
ให้ร่มเงาใบบังชั่วคราวนี้
ยามร่างกายพ่ายใจมิไหวติง
แก้วคือสิ่งที่มอบปลอบประโลม

ยังรวรินกลิ่นหอมมากล่อมขวัญ
ยังยืนยันไต้ลมให้ชมโฉม
รู้สึกเหมือนหัวใจเลือดไหลทรม
น้ำตาโหมมาออกจนคลอตา

"จะทำใจให้สงบเพราะจบแล้ว
รอน้อยแก้วแก้วตัวใหม่ในวันหน้า
ขอรองให้อีกครั้งเพื่อสั่งลา
และสัญญาว่าต่อไปจะไม่ร้อง"

คะนึ่งถึง 3

เมื่อสัญญาว่าจะเก็บความเจ็บปวด
มิให้อวดว่าตนเศร้าหม่นหมอง
จึงต้องแกล้งหลบหน้ากลัวตาฟ้อง
เก็บกักตุนซ่อนร่องเงียบงั้น

อาจเศร้าจนเกินระดับตนรับไหว
ล้นหัวใจไหลกลับมากับฝัน
ในยามไร้อสติครองหรือป้องกัน
เป็นความเศร้าโศกศัลย์อันระบายน

เหมือนหัวใจอาจร้องได้ก้องโลก
เหมือนความโศกขณะใจสลาย
เหมือนเศร้าซึ่งจนอาจขาดใจตาย
เหมือนมากมายเสียจนเกินทนทาน

แม่ร่างกายยังหลับใจกลับร้อง
จนเสียงก้องเหมือนดังไปทั้งบ้าน
ราวจะใช้น้ำตาหมดบาดาล
รินร่วงผ่านตาหลับกับหัวใจ

เสียงสะอื้นคลื่นผันอันมิอยู่
ออกมาสู่หูกฟังทั้งหลับไหล
เมื่อความเศร้าสุดฤตินั้นมิช่วย
กำกับในวิญญาณที่ซ่านซม

เสียงไห้ฮือทั้งทั้งยังมีตื่น
สะอึกสะอื้นทรมานวิญญาณขม
ความโศกเศร้าบริสุทธิ์จุดอารมณ์
จนดิ่งจมน้ำตาผันอันเศร้าซึ่ง

สะดุ้งตื่นฝันห้ามความเศร้าโศก
น้ำตาโชกสะอื้นฮักยังหนักอึ้ง
คิดย้อนถามหัวใจในคำนี้
"เมื่อไหร่ถึงวันเศร้าเจ้าจะคลาย"

คะนึ่งถึง 4

โลกแห่งวันอันตื่นดังฝันอยู่
มีรับรู้เวลาว่าเช้าสาย
หัวใจที่ยังเต้นเป็นหรือตาย
มีอาจสื่อความหมายคนหายใจ

ความโศกเศร้าชนะทุกระบบ
ซึ่งสงบเงียบปานครันเคลื่อนไหว
เมื่อความเศร้าเข้ากุมควบคุมไป
ความหิวใดกระหายเต็มเริ่มอ่ำลา

สวิงสวายคล้ายเมากายเบาโหวง
ร่างเป็นโครงโปร่งคล้ายไม้แขวนผ้า
ไร้แรงเรียวเหนียวยืนขึ้นกายา
ดูจก้ำลั้งวังซาอ่ำลาตน

ต้องกล้ากลืนฝืนลิ้นกินอาหาร
ต้องต่อต้านฝ่าฝืนคลื่นความหม่น
ต้องต่อสู้ผู้ทำให้จ้านน
แม้จะยังอัปจนบนความจริง

หัวใจล้มหายไปยังไม่กลับ
ฝันหายลับกับหวังยังจมดิ่ง
อิสระแห่งใจมิไหวติง
เหมือนหลายสิ่งหลายอย่างยังค้างคา

"เป็นเจ้ากรรมนายเวรมาแต่ไหน
ที่หัวใจต้องอดทนจนโคม่า
จบได้แล้วความเศร้าเคล้าน้ำตา
แต่พูดมาก็ครั้งยังเหมือนเดิม"

คะนึ่งถึง 5

ขอซุกใจเหี่ยวห่อกับกอแก้ว
มาอีกแล้วใจแพ้ออนแอเพิ่ม
เหน็บหนาวจนเกินกลิ่นดั่งสั้นเต็ม
จนกายเริ่มมิประสงค์จะทรงกาย

ขออาศัยก้านกิ่งแก้วพึงร่าง
โลกนี้ช่างกว้างใหญ่จนใจหาย
ในความว่างเว้งว่างช่างเดียวดาย
เหมือนดังวายทะเลว่าเหววน

มิรู้จะพาร่างไปทางไหน
หาฝั่งใจใดหนอพอตั้งต้น
พอที่ใจไรรากฝากกมล
จึงไม่พบนตนแก้วแถวข้างเรือน

ที่ซึ่งคนทุกซอกทุกหลบโลกหม่น
นั่งพิงต้นดั่งเช่นยึดเป็นเพื่อน
ยามเหน็บหนาวทุกคราจึงมาเยือน
กอแก้วเหมือนแทนฝั่งแทบทั้งปวง

คนโดดเดี่ยวที่ไม่มีใครเห็น
คนหนาวเย็นที่ไม่มีใครห่วง
คนว่าเหวฮานชมกับลมลวง
น้ำตาร่วงรดแก้วเหมือนแล้วมา

แม่ดอกแก้วกลีบขาวราวรับรู้
ที่ร่วงพรุลงลูบจูบเกศา
กลิ่นระรวยช่วยรับซับน้ำตา
ยังมีพอเฝ้าเฝ้า.....รักษาใจ

รักลอยโขง

พอน้ำโขงหน้าแล้งน้ำแห้งขอด
รักก็มอดหมายทิ้งหญิงสยาม
โขงที่กีดกันแต่เหลือแค้นาม
อายมิข้ามโขงมาตั้งว่าเลย

คำฝากรักแรกผันคืนจันทร์เสี้ยว
คราพ่อนเกี่ยวเกี่ยวคำควงลำเตี้ย
อายเอ่ยคำแค้น่วงลวงซิดเซย
แล้วมิเคยใส่ใจว่าใครจำ

เห็นพระจันทร์แจ่มฟ้าราตรีไหน
เหมือนหัวใจสะอื้นทุกคืนคำ
มิข้ามมาฝั่งไทยอายใจดำ
ฝากรักคนควงลำด้วยคำลวง

ถึงหน้าน้ำไหลหลากล้นฝากฝั่ง
เผื่อว่าดหวังว่าทนพอพ้นช่วง
อายคงไม่ละเลยคนเคยควง
คงมาทวงถามหาสัญญาใจ

แต่น้ำคำคนเคยเอยรักฝาก
ข้างล้นหลากล่องเลื่อนเหมือนน้ำไหล
มิเคยทวนลำธารเมื่อผ่านไป
ปล่อยหญิงไทยทุกซกมลกับทนคอย

คนลำเตี้ยเคยเกี่ยวไม่เหลียวหา
ฮักหอมคราครั้งเอยเผยพูดปล่อย
เป็นเพียงคำฮักหลายชายสำออย
เป็นฮักลอยลำโขงคดโค้งจริง

หัวใจชิงพลบ

เป็นมิติสุริยาจะลาจาก
เหลือเพียงฉากมัวหม่นระคนเหงา
แม้ออกก่ิ่งทิ้งแสงแต่งฟ้าเทา
เหมือนมอมเมาทิวาให้อาลัย

ด้วยการเร็ววีรवाद
แพรพิลาสเหลืองทองหมองหม่นไหม้
เพื่อเป็นสื่อสัญญาณการจากไป
หรือออกใครจะยังไม่พึงภินท์

จะเจ็บกับการจากด้วยฉากแต่ง
ยอกแสงหลายตลบไม่จบสิ้น
จะวังเวงเพลงโพล้เพล้เหล่าดิน
ไฉ่ดวงจันต์ทิวาคราชิงพลบ

จะหวาดหวั่นขวัญหายใกล้มีดคำ
จะเจ็บซ้ำซ้ำซากกับฉากจบ
จะร้องไห้คร่ำครวญไม่ควรพบ
ถาระบบโลกลิขิตไรสิทธิ์แย่ง

โลกหัวใจไฟฝันโศกศัลย์กว่า
ในฟากฟ้าอนาถขาดสีแสง
ในระบบความหวังยังกลางแคลง
มิเปลี่ยนแปลงเหมือนวันในทันที

แม่หลังจบจะเจอเสมอมัน
เมื่อจบวันยังมีคืนยืนแทนที่
จบแล้วเจอเสมอไปในชีวี
แต่ยังมีน้ำตาคราจบจริง

ใบไม้ร่วง

ภาพทิวไหววูบกับรูปภาพ
น้ำตาอาบกับนัยใบไม้ร่วง
โอ้ใบไม้ลากิ่งทิ้งคู่ควง
เจ้าทรัพย์ทรวงหวงแหนแค้นชีวิต

เคยเกาะกิ่งกอดกานหวานระริน
ในวันคืนเคียงอยู่เป็นคู่ขวัญ
สร้างชิ้นฉ่ำล้ำลิ้มแห่งพฤษภรณ์
เป็นสีสันช่อมแห่งพุ่มไม้

เป็นสีศิลป์ถิ่นทองแห่งทองทุ่ง
หลังคามุงศิขรินแผ่นดินใต้
มาร่วงพราวจากต้นเหตุผลใด
หรือเฝ้าเฝ้าในจินตต์ตัดสิ้นแล้ว

แม่ในข่วงรวงผล็อยจะอ้อยอิง
แท้ที่จริงอิงลมที่พรมแผ่ว
ความหวังใยไม่เหลือเป็นเชื้อแนว
แม้วีแววอาลัยก็ไม่มี

ให้ลมล่อคลอผ่านกิ่งก้านโกรน
หม่ไต้โคนทับถมตั้งพรมสี
โอ้กิ่งก้านรานราวหนาวทวิ
เมื่อต้องยืนน้ำตาปริไม่มิใบ

จำนวนฝืนน้ำตาลหม่ลานป่า
เท่าน้ำตาของคนทนหม่ให้
เหมือนรักมาถึงข่วงรวงหมดใจ
ต้องเป็นไปตามกรรมจึงจำนน

ถูกลีบบนใบไม้

เพิ่งแทงรากจากผลเป็นต้นใหม่
ก่อนมีใบมียอดกอดกับฉัน
กระซิบรักถูกลีปานชีวัน
เราเคียงกันวันคืนร่วมฝันเดียว

สดสวยช่างน่าทึ่งฉันจึงเห่อ
วันที่เธอเพิ่งโผล่โชว์ใบเขียว
อาจเพราะสนิทสนมรักกลมเกลียว
เธอจึงเหนียวฉันซิดติดบนใบ

ฉันยังอยู่ยั้งคล้ำสีดำสนิท
แต่เธอผิดฉันที่สีสดใส
ยิ่งเธอยืดต้นยาวสูงเท่าใด
ฉันยิ่งใจไหวหวิวจะปลิวลม

คงเจ็บอย่างใหญ่หลวงถ้าวางหล่น
จึงสู้ทนคนตำหนิมีเหมาะะสม
ดูเหมือนความเป็นเพื่อนเพิ่มเงื่อนปม
จากรักซึ่งสังคมสมนาคุณ

ฉันกลายเป็นตำหนิซึ่งมิชอบ
ในระบอบที่เห็นฉันเป็นฝุ่น
เหมือนฉันมาอาศัยพึ่งใบบุญ
เธอขาดทุนแต่ฉันพ้นกำไร

ฉันมิอาจชี้แจงค่าแห่งมิตร
เธอมีสิทธิเลือกรักและผลักไส
ถึงฉันเจ็บและเศร้าแต่เข้าใจ
สะบัดใบบ่เกิดเพื่อน...เพื่อนธูลี

มะคังแดง

รูปทรงผลกลมรีสีเขียวเกลี้ยง
มีกลีบเลี้ยงบานหงายติดปลายผล
ดอกสีเขียวบานออกกลีบดอกมน
ใบมีขนแปลกจ้งมะคังแดง

นั่งมองภาพมะคังอยากหยั่งรู้
อยากจะดูภายในมีไฉนแฝง
มองเหมือนจะมาดหมายคนลายแทง
ดังแสงสิ่งของที่ต้องการ

ความรู้สู้กลัวบวาบภาพสะกิด
เมื่อความคิดไหลหลากนอกจากอ่าน
ภาพของมะคังแดงแทงดวงมาน
จิ้งร้าวรานทันควันไร้กันชน

ชอบมะคังจังเลยที่เผยแพร่
กันกระบวนลวนลามตามลำต้น
ใครที่คิดลักลอบชอบมือชน
ต้องอดทนมากมากหากพึงใจ

ธรรมชาติสรรค์สร้างอย่างฉลาด
สิ่งซึ่งบุกรุกฆาตอาจคว่ำไขว่
มะคังต้องป้องกันด้วยกล้วภัย
ถ้าหัวใจมีหนามตามมะคัง

คงไม่ต้องสิ้นร้ายเพราะกล้วเจ็บ
คล้ายการเก็บเพื่อหลบกระหนาบกระทั่ง
คงไม่มีลายพรอยรอยเกรอะกรัง
แต่หัวใจต่างมะคัง...ยังเปล่าเปลือย

จำเป็น

เพื่อมิพียงตั้งมิตรมาผิดด้วย
เจ็บจนป่วยเช่นกันนะขวัญแก้ว
ที่ต้องตั้งจิตตนให้พ้นแนว
ของความรักหวานแหวสุแนวจริง

ที่ต้องใช้ชีวิตมีเหตุผล
ตั้งอยู่บนความควรถ้วนทุกสิ่ง
มิต้องทนอยู่แบบซุ่มแอบอิง
หรือพียงพียงใครมากยากหทัย

ขอขอบคุณน้ำจิตมิตรเคยเอื้อ
จะคงเหลือตำนานแห่งการให้
ที่ประทับคงมั่นทุกวันไป
ด้วยหัวใจจารึกสำนึกคุณ

ยังยกย่องเชิดชูมิรู้จบ
มีเลือนลบห่วงใยและไออุ่น
ความวิเศษเมตตาเกื้อการุญ
เคยมีบุญได้รับประทับตรึงตรา

ซาบซึ่งรักมากมายมิได้หมิ่น
ประดุจทรัพย์ชีวิตชิ้นล้ำค่า
อ่อนไหวกับไออุ่นกรุณา
พ่ายแพ้ความเมตตาอย่างถาวร

ประหนึ่งโหดมหันต์ทัณฑ์แห่งรัก
ธนูปักहतัยคนใจอ่อน
มิเคยมีปัญญามาต่อกร
จำต้องหาที่ซ่อนเพื่อนอนตาย

ใช้เพราะคิดรังเกียจหรือเหยียดหยาม
อาจเป็นความอ่อนแอเพราะแพ้อาย
เคยเจ็บหนักปักใจยังไม่คลาย
ผ่านทรมนทรมายได้ไม่นาน

ไม่บังอาจขอร้องไม่ร้องขอ
พร้อมเอาคอรอโทษโปรดประหาร
อาจเพราะเห็นแก่ตัวกลัวชมนาน
จึงต้องการเลิกราแม่อาลัย

หน้าใจ

มีปัญญาน้อยนัก
จึงบ่อยครานึกเสียว
หาได้นैयाเยียว
คงเท่าเทียบหมวดกุง

นิตเดียว
สะดุ้ง
หายแย
ก่อเศราสุดแสน

แม่มมมองไม่กว้าง
ไกลกว่ามีปัญญา
อาจเกินสี่สิบวา
พอช่วยคลายสะดุ้ง

เกินตา
หมวดกุง
มิหย่อน
ดูจได้เยียวยา

หัวใจน้อง

ด้วยสามัญสำนึกรู้ลึกผิด
ไม่มีสิทธิ์ที่น้องจะรอนหา
แม่พี่มีใจบุญกรุณา
ยินดีช่วยเยียวยาคราอ่อนแอ

ในความผิดซึ่งพี่ไม่มีส่วน
พี่มิควรสงสารสมานแผล
มิควรต้องวุ่นวายชายตาแล
คนที่แสหาเรื่องเปลืองใจตัว

ที่น้องต้องเจ็บปวดเพราะอวดเก่ง
เพราะตัวเองดึ้นรนเป็นคนชั่ว
หลงมธุรสพจนานตามัว
เป็นเหมือนบัวใต้น้ำ..ห้ามมิฟัง

จึงต้องยอมรับผลของคนอื่น
เมื่อสวรรค์ที่หมายสลายหวัง
ต้องพาใจผมขึ้นกลับคืนรัง
ถ้าพี่ซึ่งยังดีกว่าคอยอาทร

เพราะในอ้อมอกพี่ที่คอยรับ
ให้น้องซบหน้าตาพาใจอ่อน
คิดแต่อิงพิงพิง...ซึ่งบางตอน
พี่ต้องซ่อนหน้าตาบนหน้าตน

นั่นหัวใจของน้องยิ่งร่ำ
ยิ่งกว่าความเจ็บซ้ำทำแต่ต้น
ผิดที่ตัวเองหมดความอดทน
ทำให้คนแสนดี...มีน้ำตา

น้ำตาใจบนไหล่พี่

หลายร้อยน้ำตาร่วงดวงต่างนี้
น้องรู้ดีหาควรรบกวนไม่
แต่ทุกครั้งทีร้อนราวฟอนไฟ
มาหาพี่ที่ไรไฟกลับเย็น

จึงผ่าขวากบากหน้ามาขอพึ่ง
คราหนักอึ้งซึ่งลุกด้วยทุกข์เข็ญ
"ไหล่ของพี่"ที่พึ่งจึงจำเป็น
เคราะห์หามยามลำบากไม่เห็นใคร

มากับรอยชื่นชมจากลมคว่ำ
จนชอกซ้ำจำพร้อยรอยเลือดไหล
หากพี่จะสมน้ำหน้าสาแก่ใจ
น้องก็ไม่ถือสา...มีวากัน

น้องมีอาจถือโทษหรือโกรธซึ่ง
ถ้าหากไรที่ฟังซึ่งหมายมั่น
คงจะต้องชมซานอีกนานวัน
รับโทษทัณฑ์วันยากไรเสียให้พอ

แต่พี่ก็คือพี่ที่ฟังได้
อยากร้องไห้บนไหล่ไม่ต้องขอ
บาดเจ็บมาทุกครั้งพี่ยังรอ
โดยไม่พ้อทวงทักเลยสักคำ

เอาน้ำมูกน้ำตากลับมาฝาก
พร้อมกับซอกหัวใจที่ไฝ่ต่ำ
เอาความผิดความชั่วที่ตัวทำ
มาร้องรำคร่ำครวญสมควรอายุ

หากสิ่งที่พี่ทำคือคำปลอบ
ที่มีมอบให้แก่คนแพ้วาย
เพียงเพื่อคนทุกซ່อนได้ผ่อนคลาย
แม่ฤดีพี่ชายไกลซานชม

สาวพระแสง

สาวทำรุ่งทุงบ้านหมี่มีหวังแต่ง
สาวพระแสง บ้านดอน นอนสะดุ้ง
ผ้าหวังเว็ดขีดหวังเป็นหนังตะลุง
ฝันเป็นฟุ้งเป็นแคว...อยู่แพปลา

"สาวพระแสงแนงน้อยช่างรอยฝัน
หนุ่มบ้านหมี่ตื่นตื่นสุดสรรหา
ทิพย์คำถ้อยรอยลำนํ้าจําบรรจํา
สมคุณค่าที่เธอเพียรหมั่นเขียนกลอน

กลอนไพเราะเสนาะเพียงเสียงสวรรค์
เธอประพันธ์ฉันทลักษณ์งามอักษร
ขอให้ฝันสาวพระแสงแห่งบ้านดอน
จูงสุนทรเกศยุพิน....ปริณญา"*

ยีนหมุ่มบ้านหมี่ชมอมยิ้มแฉ่ง
สาวพระแสงแสงน้ำตาลกานทรสปรา
คู่กรรมจมหทะเลเจรจา
เค็มนำหน้าเกลือเปื้อนฝันเพื่อนร่อ

ชายปลาสดปลาแหงร่อแต่งบาง
ยังเว้งว่างคล้ายทะเลว่าเหวหนอ
บางวันฝันสะอื้นคลื่นหักคอ
บางวันพอชุ่มชื่นคลื่นลมดี

ใจคับแคบแอบอิจฉาสาวทำวุ้ง
ได้นั่งนุงท่งหวานหมุ่มบ้านหมี่
โอดอกสาวพระแสงแห่งตาปี
อยากจะหนีเกาะสมุยไปลุดนา

* โดย คุณเผด็จ บุญหนุน

กามเทพหน้ามึน

"คงสนุกสนานกับงานหลัก
ยิงศรปักหัวใจไปเรื่อยเรื่อย
ทำงานไม่รัดกุมแถมฟุ่มเฟือย
ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยหรือเมื่อย นอน

กามเทพไม่มีจิตรับผิดชอบ
ไม่ตรวจสอบชายหญิงก่อนยิงศร
ทิ้งขาดความเมตตาเอื้ออาทร
ให้รักซ้อนรักซ้ำเพื่อทำลาย

กามเทพอ่อนคณิตฯยิงผิดพลาด
ยิงข้ามชาติข้ามรัฐพลัดที่หมาย
ตกอยู่ตามทองรองหนองปลักควาย
มิดูตายไถ่ถามเลยตามเลย

กามเทพตาฟางสร้างปัญหา
ยังไม่ป่าเดียวกันรักกันเฉย
ยังไม่เลือกไว้ตราอารามเอย
เหมือนไม่เคยตรวจทานผลงานตน

กามเทพทะเลอนไม่ผ่อนพัก
ยิงศรปักผิดที่ทางข้างถนน
ตามช่องซุ่มมุมชนบทในรถยนต์
ไม่เลือกบนเรือนยานซานซาลา

กามเทพดีด้านขนานหนัก
ยิงศรปักแม่วัยไร่เตียงสา
ไม่เลือกเฒ่าชะแรแก่ชรา
ต้องยิงศรปักคา...ถ้าหากเจอ

กามเทพวุ่นวายมิได้หยุด
จนมนุษย์สุดวิธีหนีเสมอ
ทั้งไม่ค่อยรอบคอบชอบแพอเธอ
ทำงานเพลินเพลินเลอเสมอมา"

๒ ภาพเศร้า

เมื่อมองภาพเพียงผาดอาจสะสวย
สมดุลงดด้วยโดดเด่นแห่งเส้นสี
สมบุรณ์เงาเทาเทาแห่งภาพมี
บทกวีแห่งนิมิตจิตรกร

แท้เป็นภาพที่แสงแฝงความหม่น
เหมือนกับคนอมเศร้าเฝ้าเก็บซ่อน
จึงอ้างอวลอายไอแห่งไฟร้อน
รอยไฟพอนยังฝากเป็นฉากดำ

ไม่มีความสุขใดในแผ่นภาพ
ไม่เฝ้าอบอารมณ์รื่นหรือชื่นฉ่ำ
มีเพียงความทุกข์ร้อนซ่อนระกำ
ที่กระหน่ำลงบนใจคนรับ

อาจเปรียบเทียบภาพแสงสีแห่งชีวิต
เมื่อพระเจ้าประกาศิตให้ติดกับ
ต้องอยู่ภายในขอบกรอบบังคับ
ขาดน้ำซับเสียบียงหล่อเลี้ยงใจ

ต้องทนอยู่กลางท่ามกลางความรอนแลง
ซึ่งแอบแฝงทยอยคอยเผาไหม้
คอยบั่นทอนกร่อนผ่นทุกวันนี้ไป
ซ่อนอยู่ในภาพพจน์ที่งดงาม

อาจไม่ผิดจิตรกรซ่อนความเศร้า
เมื่อยามเราหม่นหมองถูกมองข้าม
ใครจะมามองพิศและคิดตาม
เมื่อจิตรกรพยายามซ่อนความจริง

คินหนาว

ยามสิ้นไร้สมบัติชีพขัดสน
บนถนนหนทางนี้ต่างบ้าน
ผืนผิวหนังทั้งหม-กันลมพาน
ที่วิญญาณซานซมล้มนอน

ยามชีวิตเว้งว่างกลางความขาด
กลองกระดาษาอาจวางใช้ต่างหมอน
ซุกร่างไต้สี่คล้ามุงอัมพร
บรรจถรณ์คอนกริตสังคิตแมลง

เคล้าเสียงดุริยศัพท์ที่ขับขาน
ก้องกังวานวังเวงเพลงทองแหง
หวงกระหายระโหยอ่อนโรยแรง
ทองรองแข่งให้ฟังบางครั้งครา

หัวใจยังบรรเลงเพลงชีวิต
แต่ความคิดดี้นรนกับค้นหา
บางรู้สึกรู้สึกท้อพอชะตา
ชลนาทุกข์ทนก็หล่นราย

ในนภามีดาวพรารุ่งเรือง
แต่ทุกดวงก็ไกลเกินใจหมาย
สิ่งที่หอมล้อมกรอบอยู่รอบกาย
บนความเป็นความตายมิใช่ดาว

แต่คือความขาดเขินที่เกินคาด
อเนจอนาถบาดเจ็บและเหน็บหนาว
คือความทุกข์ทรมานที่นานยาว
หลับกับความปวดร้าว...หนาวชีวิต

อีกากับเด็กหิวโหย 2

เมื่อลาภลอยลงมาอยากคว้าถือ
แต่หลุมมืออ่อนน้อยลอยลับได้
เด็กมิรู้อีการหาภัย
ลาภลอยไปต้องอดคือบทเรียน

หยาดน้ำตาที่หายเสียดายขนม
จะเป็นปมเปิดประตูสู่ความเปลี่ยนแปลง
ธรรมชาติอิงแอบสอนแนบเนียน
แม่พิมพ์เขียนข้อควรจำด้วยน้ำตา

กระท่อมร้อนฟอนไฟด้วยไอแดด
สาดสีแสดสอดส่องลูช่องฝา
คือบทเรียนย่อยปลีกอีกวิชา
สอนโดยมือสุริยาเอื้ออาทร

มือแม่พิมพ์เบื้องต้นในชนบท
คือเกณฑ์กฎพฤติกรรมธรรมชาตีสอน
ให้รู้ค่าสำเหนียกรู้เปี่ยมกปอน
รู้หนาวร้อนทุกยากอย่างมากมาย

เป็นบทเรียนเขียนพอให้ตอยอด
มีมีคบอดถาตณรู้ชวนชววย
มิใช่เพื่อมิรู้แล้วดูตาย
ยากจนคล้ายเบื้องต้นของคนรวย

จะไม่จนชั่วนิรันดรเพียงขั้นต้น
หากดินรนขยันหมั่นหยิบฉวย
โลกยังมีดินดำฝนอำนวย
ที่เอื้ออวยโอกาสอาจมีกิน

สำนวนกาภา 2

เริ่มที่กขอไขกาไม่เกี่ยว
ยังเอาามาเหนียวไว้เหนียวแน่น
มิใช่เพื่อเชิดชูแต่ดูแล
ให้กาแทนนียมความไม่ดี

นกกินผลไม้ทั้งเปลือกเมื่อกเม็ดเหนียว
บินมาเที่ยวเช็ดปากฝากทั้งชี้
ผ่านระยะเวลาได้วาริ
รากงอกที่เม็ดเมื่อกเหนียวใบเขียวงาม

คนกลับเรียกชี้หน้าว่ากาฝาก
ออกจากปากด้วยเกลียดและเหยียดหยาม
บาดหัวใจทุกครั้งี่ฟังนาม
กาจะห้ามอย่างไรที่ใครคิด

กล้วยไม้มีเสน่ห์ กาเรการ่อน
นามกรตราหน้าตั้งกาผิต
มะปรางเปรี้ยวเสียวทันตะอีกชนิด
ยังเบือนบิตกล่าวหาว่า กาวาง

ทั้งกามา กาเม เล่ห์ลึกล้ำ
กาได้ทำอะไรกับใครบ้าง
กาก็อยู่สวนกากลาอำพราง
ไปแอบอ้างเปิดประเด็นเป็น กามา

ใส่ร้ายผู้บริสุทธิ์มนุษย์โหด
ตั้งทำโทษด้วยจิตคิดมุสา
เรียกชื่อแสนบัดสีขึ้น อีกา
มีรู้อาฆาตแต่ชาติใด

สำนวนกา 3

เกิดเป็นกอพอมีอามาเคียงคู่
ถูกคนตู่ภาพพจน์มิสดใส
กลายเป็นกาหมองมัวตัวจัญไร
ดั่งมีนัยคำ "กา" ที่น่ากลัว

เป็นกาเหว่าถูกด่ามาตลอด
โดยยกยอดความไม่ดี กาลี ชั่ว
ว่าไม่เคยรู้จักพักไ้ตัว
ประจานตัวไม่มีมุมตีมอง

ยึดเยียดให้กาแยะแม่เพียงปาก
ประโยชน์มากเพียงใดไม่ยกย่อง
กลับยื่นเพียงความหมายให้ไตร่ตรอง
ปากกาต่องครหาอาจฆ่าคน

ผกาสี่ขาวสะอาดประกาศบ่ง
ว่า กาทหลง เยาะหยั่นกันทุกหน
ยังบัญชาให้การันต์นั้นมิกล
ฆ่าเสียงบนอักษรใดใบไปเขียว

กาแล ไม้เครื่องเรือนเป็นเงื่อนไข
เหมือนสายตาของใครไม่มีเอี้ยว
"กาแง่ตีมิให้จำเพียงคำเดียว
คือมะม่วงไม่เปรี้ยวเขียวไขกา"*

ยังพอมืออีกหลายคำจำได้แน่
คือกาแพ กาชะลอง ของมีค่า
การเวก การะเกด กาน้ำชา
คำหลายนัยค่างาคือ กากี้

สร้างกรรมสมมุติมาหยุดหงิด
โทษกาผิดเดินเล่นไม่เป็นที่
อ้างเอารอยตีนกามาโจมตี
จนความดีหายวับนับเนิ่นนาน

*...จันทนา จินตนากุล

บันจี้จัมพ์

ก่อนจะปลุกมันฝรั่งให้หยั่งราก
เขามีฉากที่จัดในใบไม้ผลิ (1)
เพื่อทำนายผลิตผลบนลัทธิ
ความเชื่อทางกสิถิ์นิยม

เผ่าทางไตชายเกาะเพนทาโคสต์(2)
ซึ่งเป็นยอดตำนานการสังสม
ทดสอบความกล้าหาญต้านคลื่นลม
อันเป็นปมปุวิถิ์พิธีกรรม

โดยสร้างหอสูงกว่ายี่สิบห้าเมตร
สำหรับเพศหนุ่มแตกพานผ่านขั้นต่ำ
อายุเพิ่มเติมสูงไกลตามวัยนำ
เด็กชายทำครั้งแรกในวัยหกปี(3)

ความสูงจะเพิ่มมาตามอายุ
จนบรรลุนัยเข้มนุ่มเต็มที
สูงยี่สิบห้าเมตรกว่าค่าพอดี
สำหรับชายชาตรีที่ชัดเจน

มีผู้ช่วยใช้เชือกผูกข้อเท้า
และผูกเข้ากับเถาวัลย์อีกสองเส้น
สำหรับการทิ้งดิ่ง (4)ซึ่งอิงเกณฑ์
เส้นผม-ไหลสัมผัสสเลนบนพื้นดิน

ทำนายว่าปีนั้นเข้าชั้นเลิศ
ผลิตผลที่เกิดแห่งทรัพย์สิน
อุดมสมบูรณ์ดีมีอยู่กิน
ทุกชีวินเชื่อมั่นवादฝั่่งงาม

เก็บก่อนหินดินแข็งด้านหน้าหอ
สิ่งที่สออันตรายไข่มองข้าม
ชุกดินลึกยี่สิบเซนติเมตรสำเร็จตาม
หากเกิดความผิดพลาดอาจบรรเทา

เพื่อเวลากระทบพื้นจะสิ้นไหล
หอคอยไม่จึงสร้างที่มีลาดเขา
คนกระโดดดีตรางออกห่างเอา
ความสิ้นลาดอาจเพลาเบาเจ็บกาย

คนบาดเจ็บในพิธีพอมีบ้าง
แต่ยังห่างครหาว่าเสียหาย
เพราะชาวเกาะยังไม่มีใครตาย
อันตรายเกิดบางครั้งหลังดัดแปลง

A person is seen ziplining over a dense forest canopy. The person is suspended in mid-air, holding onto the zipline. The background shows a clear blue sky and the tops of trees. The image is overlaid with a semi-transparent pink box containing text.

กลายมาเป็นกีฬามหาโหด
ไปกระโดดสะพานลอยห้อยต่องแต่ง
ลงแม่น้ำเชี่ยวเย็นเล่นพลิกแพลง
กีฬาแห่งชีวิต "บันจี้จัมพ์"

(1) ชื่อฤดู Spring

(2) Pentecost ชื่อเกาะในประเทศวานูอาตู
ในแปซิฟิก

(3) ที่ความสูง 6 เมตร

(4) หรือกระโดดบก (Land diving)

ต่อมาเปลี่ยนเป็นบันจี้จัมพ์

वादให้ว่าง

กลางคืนแสนสวยงามด้วยความฝัน
กลางวันสดงดงามด้วยความเห็น
กลางการเรียนการรู้ กิน อยู่ เป็น
มีทั้งสุขทุกข์เข็ญเป็นลำนำ

वादอารมณ์สอดแทรกให้แตกต่างกัน
ให้ทุกข์สร้างน้ำตามาร้องรำ
ให้สุขสร้างสบายมารายรำ
ให้อารมณ์สูงต่ำคอยค้ำคอ

เมื่อทุกข์ที่สมมุติถึงจุดหนึ่ง
เมื่อสุขซึ่งไขว่คว้าหาเหลือหลอ
จิตก็ปรับปรับได้...ตรงให้พอ
ไม่ทุกข์หรือสุขต่อ...พอกันที

ความจริงสุข ทุกข์ขมคือสมมุติ
สร้างไว้จุดอารมณ์ ไว้ข่มขี่
ให้รู้สึกนึกหลงว่า...คง มี
ทุมฤดีไปปลุกความผูกพัน

แต่ความจริงไม่มีสุขทุกข์ไม่เห็น
ทุกสิ่งเป็นความเขลาเรายึดมั่น
วาดความสุขหลอกเราอย่างเหมายัน
วาดความทุกข์หมั่นตีบีบคั้นใจ

ถ้าหากเลิกสมมุติและหยุดวาด
จิตสะอาดกึ่งกลางว่างสดใส
มีรู้ทุกข์ขุกเขี้ยวสุขเช่นไร
วาดหทัยในระบบ...สงบเย็น

๒ พระเจ้า

คนหนึ่งสร้างพระเจ้าเนาในฟ้า
ก่อศรัทธาสดสวยด้วยถวิล
ตั้งพระเจ้าสถิตแนบชิดจินต์
พระเจ้ามี่ชีวินจินตนา

พระเจ้าเป็นต้นฉบับรับเครื่องเช่น
ตามมนุษย์กะเกณฑ์ให้คุณค่า
พระเจ้าในบางที่มีธรรมา
สูงเท่าใจเมตตาแห่งมานุษย์

พระเจ้ามี่ภาพลักษณ์แห่งนักปั้น
คนเชื่อมั่นสติบริสุทธิ์
แต่มนุษย์โสมมชอบสมมุติ
ใช้ประดุจพระเจ้าเป็นเป้าปลอม

สร้างให้เป็นอจินไตยในความเท็จ
กลเม็ดฉ้อฉลของคนกล่อม
สร้างให้สวยให้มืดหรือให้หอม
พระเจ้าพร้อมรับกลแห่งคนคิด

เมื่อมนุษย์เหตุโหดโทษพระเจ้า
กลายเป็นเป้าคนมุสาประกาศิต
ให้ทรงรับเครื่องเช่นเป็นชีวิต
สร้างพระเจ้าอำมหิตจากจิตตน

พระเจ้าลงโทษใครที่ไหนหรือ
เป็นเครื่องมือ-เป้าช่วยอำนาจผล
แห่งมนุษย์อุตรจิตพิกล
เป็นพระเจ้าทุกข์ทนคนย่ำยี

ต้องเข้าใจ

รู้กันอยู่แก่ใจโลกไม่สวย
หากมองด้วยวิชาใช้ตาใส
หมกเม็ดมมหม่นมัวอยู่ทั่วไป
โลกนี้ไม่สงบเพียงกลบพราง

หลุมศาสนาอาณาเขตเศรษฐกิจ
การยึดติดผิวพรรณสีสรร่าง
เชื้อชาติขาวเหลืองดำจําตระกูล
เป็นข้ออ้างข้อแม่ตั้งแง่กัน

หน้าฉากซึ่งประสานทางการทูต
ปากก็พูดรวมมือถือแข็งขัน
แต่จ้องเหยื่อโอชาตาเป็นมัน
ในทุกความสัมพันธ์นั้นซ่อนกล

ทุกใจปรารถนาหาสันติ
อุตรีสร้างอาวุธสุดฉงน
และใช้ความอำมหิตอิทธิพล
เสี้ยมให้คนโกงเขลาอ้างเผ่าพันธุ์

อาณาเขตเศรษฐกิจติดหลักฐาน
ใช้โหวตหาเรื่องทุกเมืองหยัน
แต่พระเจ้าทุกพระองค์ทรงเจียบงัน
จับเป็นตัวประกันปั้นเรื่องเอา

อ้างเป็นเหตุรบราฆ่าทุกยุค
โลกสิ้นสุขเพราะคนหรือคือพระเจ้า
จะคงเป็นตัวการอีกนานเนา
จนโลกเราแหลกลาญตัวการยัง

ความเป็นธรรม

"ความเป็นธรรม" คำงามคือความผัน
มนุษย์ปั้นนิทานเพื่อการต้ม
การนับมือคือหนึ่งเสียงเพียงคารม
เพื่อซ่อนปมหลากหลายที่แท้จริง

มือที่ยกขึ้นชูดุไม่เท่า
มีมือขาวมือดำมือคล้ำยิ่ง
ธรรมชาติอาจเหมือนสิ่งเตือนตึง
การร้อยเรียงฟังฟังสิ่งจำเป็น

เด็กก็ต้องฟังฟังอิงผู้ใหญ่
ซึ่งมีใจเมตตามาเคี้ยวเข็น
คนฉลาดอาจคล่องมองประเด็น
คนล้าเคี้ยวคอยแสวงการแบ่งปัน

นกอินทรีมีโอกาสผงาดฟ้า
ยามเวหาแผ่ภัยใหญ่มหันต์
ด้วยมวลมลพิษฤทธิ์ฝุ่นควัน
ฝนสำคัญในอกนกอินทรี

แม่เมื่อการยกมือคือหนึ่งเสียง
เป็นการเลี้ยงค่าผยองของลูกพี่
เพียงยกคาลูกน้องให้มองดี
เมื่อนิ้วชี้ให้นิ้วก้อยพลอยชี้หน้า

ตราบยังมีลูกพี่คอยชี้นิ้ว
คอยจัดคิววัตรระดับนับสูง-ต่ำ
นักต่อต้านเป็นล้านคนหลงกลคำ
ความเป็นธรรมทุกอย่างคือต่างกัน

ธรรมดา

ธรรมคนสร้างต่างใจธรรมไม่เหมือน
เก็บไว้เตือนกมลคนสร้างเอ๋ย
ธรรมคนเขียนคนอ่านค่านักันเลย
ใครก็เคยมีธรรมนำชีวา

ธรรมที่ใจใครอื่นมิฝืนลวง
ขอเพียงหวังใจตนผลดีกว่า
แต่ละคนมีธรรมนำปัญญา
ตามเจตนาแตกต่างกัน

ไม่อาจยกตนล้ำมีธรรมเหนือ
ธรรมคือเนื้อของเหตุขอบเขตผล
ธรรมผู้ครอง ธรรมะประชาชน
ธรรมคนเดินถนน-คนขับรถ

ธรรมพระสงฆ์ธรรมาฆราวาส
ธรรมชาติครอบงำช่วยกำหนด
คอยกำกับการกระทำหรือจำงด
ทุกกรรมธรรมบท กฏ อยู่-กิน

ธรรมะน้อยหรือมากพูดยากยิ่ง
เมื่อทุกสิ่งมีจุดไม่สุดสิ้น
แม่แต่ตอนร่างกายวายชีวิต
หรือเคยยินใครมีธรรมล้ำกว่าใคร

คำว่ามี "ธรรมะ" สละสลวย
แต่มีช่วยชุนจนยิ่งใหญ่
เพียงช่วยตนอยู่รอดและปลอดภัย
เพียงหัวใจตัวเอง..รู้เท่าทัน

การเอ่ยอ้างอิงธรรมเป็นคำทรู
ยากจะดูปริมาตรประกาศขึ้น
ถ้าจะคิดเหมาเหมาเราเท่ากัน
มิตรสัมพันธ์ขึ้นใจ...เท่าในธรรม

อินทรีกับหมี่ขาว

เจ้าอินทรีมีจิตคิดยโส
ชอบวางโตตนมี ไอที เหนือ
อิเล็กทรอนิกส์ติดกายกลายเป็นเรือ
เพราะหมายเหยื่อหมี่ขาวชาวทะเล

ใช้ ไฮเทค ล้าหน้ามาชมขวัญ
ข้ามรั้วกันสัญญามาเตร็ดเตร่
โถมมาฮอคบอกกว่าชาเกร
นำอวดโชว์โก้เก๋ในทะเลดำ

คาดว่าเจ้าหมี่ขาวคงหนาวสิ้น
ยิ่งกว่าวันซึ่งอุณหภูมิต่ำ
แต่ระหว่างผยองล่องลอยล้ำ
ไฮเทคล้ำส่งสัญญาณการเตือนภัย

ชั่วประเดี๋ยวนั้นสัญญาณลุ่ม
ระบบลมแบะแบ่แก้มได้
หมี่ขาวติดปีกกลบินวนไว
สิบสองรอบตอบไป ไอเหนี่ยว

ทั้งฮาร์ดแวร์ซอฟต์แวร์แหย่เล่นเล่น
แต่ก็เน้นบงว่าอย่าข่มหมู
เจ้าอินทรีหน้าสลดหมดเหลี่ยมคู
เล่นเข้าอู่เจียบสนิทหงุดหงิดยาว

เรื่องอินทรีลงน้ำด้วยความผยอง
เรื่องหมี่ขาวลอยล่องท่องหวังหา
นำมาจากประเด็นเป็นข่าวคราว
ซึ่งเรื่องราวจะต้องรอฉากต่อไป

พินิจคิด

ก่อนเริ่มเขียนเรียนวิธีพินิจคิด
นิรมิตลำบากยากเหลือเชื่อ
วาดโครงเรื่องเชิงซ้ากว่าเรือเกลือ
เขียนขึ้นเพื่อสะกิดจิตใจใคร

การเรียงถ้อยร้อยกรองต้องเหมาะเจาะ
โดยพิเคราะห์เนื้อหาว่าได้ไหม
ทั้งภาษาที่ประสงค์ส่งนัยไป
คะเนใจผู้ที่ตีความตาม

คำนึงถึงสาระประโยชน์-โทษ
ใช้สื่อโกรธที่กว้างว่างก้ามพล่าม
ซึ่งอาจสอดคล้องเนื้อเรื่องลามปาม
ควรต้องห้ามหากจะประมวลทวน

หากประสงค์สร้างสรรค์นั้นย่อมนุ่ม
ด้วยเกลี้ยกล่อมกล่าวเกริ่นเชิญชวนชวน
งามสง่าวาตะกระบวนควร
กลอนนุ่มนวลเนื้อหาคารมชม

เสริมคุณะประติตประดอยถ้อย
ที่เรียงร้อยเริ่มรินิยมสม
อาจแทรกสิ่งตึงเตือนเงื่อนปมคม
ฝากคารมทองคำกำนัลกัน

คนมือใหม่ใจสมัครรักเพียรเขียน
คล้ายภาพลักษณ์นักเรียนเวียนปั่นผัน
จะแสนงายสบายบื้อหรือปลิ้นต้น
ได้รู้ปลิ้นเมื่อลากปากกา

(กลบทกานต์ดอก)

ตูปัดตูป่

แทนการฮักฝักหัดสะบัดสะบั้ง
หัวใจจริงยั้งนิกสะอิกสะอั้น
มิได้เกิดรู้สึกระครึกระครั้น
กลับกล่ำกลืนฝืนจิตระอิดระอา

คงเขียนพอรอฤกษ์จะเลิกจะเล่น
แม่เพียงเช่นเป็นวรรคก็หนักก็หนา
งมเงอะงะกระตึบจะคึบจะคา
ทุกลีลาขยับประทับประคอง

มัดมือชกยกเมฆจะเสกจะสรร
ในสามัญสำนึกกะกิกกะก้อง
เมื่อมุ่นมั่นขันฝักจะลิกจะลอง
ถ้าเขียนคล่องข้องคับจะลับจะเลื่อน

ถึงล้มลุกขลุกขลักขยักขย่อน
ต้องลดทอนผ่อนปรับขยับเขยื้อน
หากมันคงตรงทิศมิบิดมิเบือน
คงขับเคลื่อนเหมือนเรียกตะเกียกตะกาย

พยายามตามกฏมิหตมิหุ
จะเป็นผู้รู้รับขยับขยาย
แมจะค่อนข้างยากมิมากมิมาย
แท้ทำท่ายร้ายพจน์ประชดประชัน

ดูจอาหารจานเผ็ดเอร็ดอร่อย
มียอมจ่อยถอยฉากจะบากจะบัน
หากใจฟุ้งมุงมุดุผิตัน
คงถึงฝันอันอาจพิลาสพิไล

(กลบทสะบัดสะบั้ง)

ความคิด-ฝัน

เจ้าความฝันเฉพาะกาลละงานและผลจะหนี
เกือบทุกวินาที วิกฤต

เจองานหนักก็จะเกีย่งและเลียงมิมุฑิต
ตักเตือนก็เอื้อนอิด จะแถ

ถึงงานเบาก็มีคล่องจะจ้องกระแนะกระแหน
รื้อและงอแง จะโกง

แอบอิดอดกละเร้นก็เห็นทะเลปรุโปร่ง
หัวทุสืออยู่โยง เสมอ

พอความคิดผงะงันจะฝันก็จะมิเจอ
หัวทิ่มก็ซิมเซอ งะงง

ความคิดตันกละบอดก็จืดและพิศวง
ยังฝันจะยืนยง ประพันธ์

ปรับความคิดจะมีซึ่งจะพึงพิริยะมัน
ไม่ตามตีความฝัน ละวาง

ความนิ่งแน่วจะประกองส่องสติสว่าง
ยากเย็นก็เห็นทาง จะเดิน

ลองถัดเลียบและเลาะไปเพราะไม่เหมาะจะเหาะเหิน
บางมุมเจออะหลุมเนิน ประปราย

ทางคดเคี้ยวขรุขระรอก็พอระแคะระคาย
ลำบากผิมากมาย จะทน

(สัททูล วิกกีพีตฉันท์ 19)

เขีน

รื๑บตี๑นก่อนสุริย๑ศรื
คื๑ดค๑นค๑าจะประพ๑นธ์

รื๑บร๑อนเร๑งร๑จ๑นา

ย๑ากเ๑นจ๑ง๑น๑วลื

โ๑อ๑อกเ๑ยรืระ๑ท๑ก

เก๑ดอ๑ดอ๑นสืระ๑อา

ชื๑นเขีน๑นเขีย๑นจะมืผล๑าด

ค๑ว๑มใฝ่ฝ๑นสืประ๑ท๑ง

มื๑ได้คื๑ดละ๑น๑บ

ใ๑ห้๑ต๑อง๑ตามก๑ะก๑ระ๑ส๑วน

ผื๑ดผล๑าดโ๑ถ๑อพิ๑ถ๑ง

ห๑าก๑ย๑งมื๑ละ๑ละ๑เล๑ง

ข๑มื๑ข๑ม๑น

ฉ๑ะ๑น๑นฉ๑ะ๑นื

ว๑จ๑าวจื

มื๑มื๑มื๑มา

จ๑ะฝื๑กจ๑ะฝ๑า

จ๑ะพ๑าจ๑ะพ๑ง

จ๑ะว๑าดจ๑ะห๑วัง

พ๑ล๑งมื๑รว๑น

จ๑ะท๑บจ๑ะท๑วน

ก๑ระ๑บ๑วน๑เช๑ล๑ง

จ๑ะว๑งจ๑ะเว๑ง

สื๑เก๑ร๑งจ๑ะอ๑าย

(ส๑ุท๑ธ๑วื๑รา๑ชื๑ตา๑ฉ๑น๑ท๑ 10)

คำโคลง

คำเขียนโคลงคล้าย
เพียรอ่านโคลงเขียนเอง
ใครจะรวมบรรเลง
ยังมีเชิงชั้น

โคลงเคลง
อัถอื่น
ละเล่น เซลงฤา
เช่นผู้ชาญเขียน

ฟังพากเพียรเพื่อน
คงแค้นคืบคลาน
เปะปะปั่นไปปาน
ทนทุมเทแถมท่า

เพียงฐาน
เคลื่อนซ่า
ป็น پای
ที่แท้งงน

หวังเวียนนวนวายเว้ง
โดยคุ่มเดินดิ่งตัน
ยังยกแยยกยัน
ราวเรียวแรงรานรื้อ

วาดฝัน
ตั้งดี้อ
ยากเยอ
เร่งรังเรียกขวัญ

งดงงันเงื่อง่า
นอนนึ่งนับเนานาน
จิตจดจ่อจักจาร์
ไหลลื่นเลยลีมล้ำ

แก่ไปถลอกบ้าง
ของซึ่งในถนน
วันคืนเมื่อฝึกตน
คนผ่านโคลงเคลงกลิ้ง

งอนงาน
หน้ายหน้า
จนแจ่ม
ล่องเลี้ยวโคลงไถล

บอกผล
ฝากทิ้ง
เติมต่อ
ก่อนตั้งตัวฉลุย

(โคลงสี่สุภาพ)

คำชม

คำชมเชยใช้ช่วย
เชิงช่วยจรโลงใจ
ซึ่มซาบสู่ทรวงใน
ชมชื่นชวนคนลา

ชูหทัย
แจ่มจ้า
น่านหน่าย
ลูกสู่เสมอ

เชิงบำเรอเร่งเรา
ตั้งสุขวิญเจิมศรี
เพียงพรเพิ่มทวี
เกิดแกร่งแกมแกมกล้า

รดี
สว่างจ้า
วนหลัง
กลมให้มิขวิญ

ตั้งกำนัลแผ้วพลี
ประหนึ่งคิตกานท์
บรรเลงกลมดวงมาน
ใส่องเพียงดวงแก้ว

เพลงหวาน
เจือยแจ้ว
หมดหม่น
กองแมนมณี

ดูจยาตีกำกึ่ง	กระยาหาร
กินตีมหายอาการ	ก่นเตี้ย
กำล้งก่อเกิดปาน	ปรนปริ่ม
ประหนึ่งปรุงปราบเปลี้ย	ป่นปี้หนีหาย

ความหมายราวเรื่องเร้น	รางวัล
ชูจิตจรโลงขวัญ	พรั่งพร้อม
มอบเหมือนสิ่งกำนัล	นัยหนึ่ง
หากเหนียวยังอาจน้อม	นึ๊กแน่นนิยม

คำชมจึงเปรียบแมน	มนตรา
อาจก่อจินตนา	แนแท้
โดยนัยแห่งมายา	ยวนยั่ว
ชมเช่นกลการแก้	ก่อนใช้หมายผล

กลบททวิภาค

โคลง.....

กลกลอนโคลงแห่งหวัง	จิตตน
หมายมุ่งลอกลายกล	ก่อนนั้น
กลอนสวยช่วยดาลดล	จนแจ่ม แฉมแล
อวยสฤๅษดีช่วยปรับปั่น	ถี่ถ้วนลีลาฯ

กลอน.....

กลกลอนโคลงแห่งหวังจิตตนหมาย
มุ่งลอกลายกลก่อนนั้นกลอนสวย
ช่วยดาลดลจนแจ่มแฉมแลอวย
สฤๅษดีช่วยปรับปั่นถี่ถ้วนลีลาฯ

เคล็ดโคลง

หวานเป็นลมล่อเล่น
หากแต่ชมเป็นยา
คำชมยิ่งยากหา
มิเท่าตนเองแท้

ลีลา
ยอมแก่
เห็นเล่ห์ ลวงเนอ
ที่รู้หวานชม

บุษบันบานเบิกเช้า
หอมกลิ่นลอยตามลม
สวยมิเท่าคำคม
เกินกลิ่นทวนลมซ้ำ

ชวนชม
ลึกล้ำ
คนสื่อ สารนอ
ยิ่งย้าคำหอม

หวานจริงจึงจูบเจ้า
ออยบ่เทียบเทียมทาน
กลิ่นเกินกรุ่นหอมปาน
ฝันใฝ่ฝากรักร้อย

ใจหวาน
อ่อนอ้อย
ปรุกกลิ่น
ร่วมไว้ในฝัน

ค'ลุม'เค'รื้อ'ครา'ว'ค'รึ'ง'ล้อ หล'อก'เร'า
 ค'ลา'ง'ค'รึ'ง'ข'ลา'ด'แ'ละ'เช'ลา ค'ลึ'ง'ค'ล้าย
 จ'ิต'ป'ระ'ห'นึ'ง'มึ'น'เม'า ม'ิส'ร'าง' ซ'า'เอ'ย
 ร'ัก'เล'น'ก'ล'ละ'ม้าย เค'ล'ิบ'เค'ลึ'ม'ข'ลา'ด'เช'ลา

พรวันเกิด 2557

ฤกษ์ลู่ลงถึงซึ่งวัน	คืนค่าสำคัญ
พิสุทธิสรรพดีถี	
สิบสามธันวาคมราตรี	ทิวาราตี
ฉลองโฉลกโชคชัย	
วันซึ่งหน่อเนื้อเชื้อไข	ดุจดวงหทัย
ของแม่แลพ่อกอมา	
เป็นตั้งดวงแก้วมูธา*	หวงแหนรักษา
ทะนุถนอมจอมใจ	
หลายเดือนหลายปีผ่านไป	จวบจนเติบโตใหญ่
วันที่สิบสามธันวา	
วันคล้ายวันเกิดอีกครา	กราบอาราธนา
คุณพระศรีรัตนตรัย	
ทุกสิ่งศักดิ์สิทธิ์สถิตใน	สวรรค์ชั้นใด
โปรดช่วยอำนาจอวยพร	

ให้คนเมตตาอาทร	ชื่อเสียงขจร
เกียรติยศปรากฏฉาย	สุขใจสุขกาย
สิ่งซึ่งหวังชมสมหมาย	แข็งแรงสมวัย
แคล้วคลาดทุกข์โรคภัย	
สมบูรณ์พูนนามัย	
ไพบูลย์ทรัพย์ยานารี	
แต่คุณประหยัด พันธะศรี	คำอวยพรนี้
เป็นของขวัญฝากจากใจ	
ของคนซึ่งรักห่วงใย	ที่อยู่ห่างไกล
ซึ่งเคยรับความเมตตา	
โอบเอื้อเกื้อกูลนานา	ทั้งช่วยเยียวยา
ในคราเดือดร้อนอ่อนแอ	
กราบขอบพระคุณพ่อแม่	พระคุณท่านแผ่
ผ่านกลาจากตนจนถึง	

กลายเป็นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง นกกาได้ฟัง
อาศัยใบร่มเงา
เอื้อเพื่อเงาจางนานเนา คลายร้อนผอนเพลลา
วันเกิดเลิศล้ำสำราญ

* มุรธา แปลว่า ยอด

(ภาพย้งบัง 16)

ลอยกระทง 2557

พระจันทร์เพ็ญเด่นฟ้าราตรีมอง
น้ำเปี่ยมคลองฉ่ำชื่นกว่าคืนไหน
สวยจันทร์ฉายสายน้ำดื่มด่ำใจ
คิดถึงคนอยู่ไกล..เกินไปมา

เตรียมสิ่งของต้องตามความประสงค์
ทำกระทงน้อยน้อยลอยเวหา
เป็นกระทงมธุรพจน์รจนา
ลองลอยผ่านเมฆานภาดล

ตั้งเชือกค่อนข้างแน่นมัดแวนกล้วย
หน้าไม่สวยถือโอกาสปาดอีกหน
ใบตองจีบเป็นกลีบบัวคล้ายจุ่มน
ปักตรึงวนจนรอบขอบวงกลม

ปักวางในซอ๓นทับสล๓บหว๓าง
จัดระย๓ะคว๓ามท๓างใ้เห๓มา๓สม
ยกย๓อดกล๓ีบบัวชู๓ดู๓น๓า๓ชม
พ๓ิมพ๓๓ิย๓มซ๓อ๓นสล๓บ๓ทับ๓หลาย๓วง

ไ้๓ด๓อก๓บัว๓กล๓ีบ๓ซ๓อ๓น๓ค๓อน๓ข๓าง๓ส๓วย
ป๓ระ๓ด๓ับ๓ด๓้วย"๓รัก๓จ๓ริง"๓สิ๓ง๓ซ๓ึ๓ง๓บ๓ง
ด๓้วย๓ชื่อ๓อัน๓มี๓น๓ัย๓ใ้๓ส๓ៃ๓ก๓ระ๓ท๓ง
ง๓าม๓สูง๓สง๓พ๓ริ๓ง๓พ๓ราย๓อ๓วด๓ส๓าย๓ตา

จ๓ุด๓ปะ๓ระ๓ที่๓ป๓ต๓ร๓ง๓ก๓ลา๓ง๓ส๓ว๓าง๓ส๓ៃ๓ว
ส๓ง๓บ๓ใ้๓จ๓ื่อ๓ก๓ระ๓ท๓ง๓ไว้๓ต๓ร๓ง๓ห๓น๓า
ร๓อย๓ถ๓อย๓ค๓ำ๓บ๓า๓บ๓ว๓ง๓ป๓วง๓ท๓เ๓วา
เจ๓ต๓นา๓ใ้๓ส๓ៃ๓ก๓ระ๓ท๓ง๓สง๓อ๓วย๓พ๓ร

"จนวนลใจนวนลกายคล้ายจันทรส่อง
ประทีปทองส่องสว่างทางอักษร
เกิดประกายคล้ายเทียนยามเขียนกลอน
ฝากอาหารสุดซึ่งมาถึงเธอ"

ค่อยค่อยล่อยกระทางส่งขึ้นฟ้า
ล่อยไปตามเจตนาอย่าพลั้งเปลอ
ให้ถึงมือคนที่หมายจะได้เจอ
"รักจริงเนื้อ" ที่ปักลงกระทางล่อย

"เขากำลังรื้อรอพลมส่ง
วางกระทางหลงรักหักใจปล่อย
ดูคล้ายคนผิดหวังหลังรอคอย
เราค่อยค่อยปล่อยกระทางลงข้างเคียง

ลอยกระทง 2558

บรรจงเจียนใบตองประกองจีบ
ทำเป็นกลีบบัวงามตามมุ่งหวัง
นำกลีบบัวมาจัดระมัดระวัง
เป็นกระทงสวยจ้งสมตั้งใจ

ประดับด้วยมาลีสีสวยทรู
ทั้งชมพูสีขาวพราวสดใส
อันรูปเทียนเป็นหลักปักลงไป
หากจุดไฟคงสะท้อนเห็นกลอนกานท์

"ขอให้เธอสุขกายสบายจิต
ให้ชีวิตเลอล้ำขึ้นฉ่ำหวาน
ให้ครอบครัวปรีดีเปรมเอมสำราญ
ให้ฝีมือเชี่ยวชาญงานก้าวไกล

แม่หมายมีงสิ่งซึ่งพึงประสงค์
ขอเธอจงสมหวังดังฝันใฝ่
ปราศจากทุกข์โศกปลอดโรคภัย"
ตั้งตั้งใจกรอกรักอักษรา

อธิษฐานไส่ลงกระทงน้อย
ตั้งใจลอยล่องผ่านธารเวหา
แม่ต้องขามเขาเขินเนินพนา
หรือต้องฝ่าพิมานม่านเมฆี

ขอให้รูปเทียนทองส่องสว่าง
ส่องนำทางกระทงไปตรงที่
ขออย่าเจอใดหน่วงรวงปฐพี
กระทงนี้จะคอยลอยกับเธอ

เพื่อบูชารอยพระพุทธรบาท
ตามโอกาสประเพณีดีเสมอ
บูชาคุณแม่คงคาคำล้ำเลอ
ทั้งได้เจอเธอที่นี้ปีละครั้ง

อิกาทาลมแรง 2

มองเธอก้าวเก้กั้งทั้งเก้อเขิน
เมื่อออกเดินตามจังหวะอย่างฉงน
แต่ลีลาทำที่นั่นมีมนต์
จึงเปลotonออกก้าวสืบท้าตาม

ทุกการเบียดการบิดนั้นผิดพลาด
แต่ก็วาดเท้าไปอย่างไหวหวาม
ดั่งการเหยียบเท้ากันนั้นงดงาม
ซึ่งเป็นความเซ่อซ่าของกาดำ

เคยอยู่ในไพรพนากลางป่าเขา
จึงหลงเงากระเบื้องของเมืองต่ำ
ลมลอดช่องตึกจัดพัดคะมำ
จนหัวทิ่มหัวต่ำ...ข้าจริงจริง

บางจิ้งหะกระซอกจนยากก้าว
จึงปวดร้าวกับจุดที่หยุดนิ่ง
บางตำแหน่งแกว่งเบนพอเอนอิง
ซึ่งเป็นสิ่งใหม่แปลกใจแรกพบ

ถึงจะเจ็บจนหายมาหลายรอบ
ก็ยังชอบมากมากมียากจบ
แต่ในเมืองเรื่องสังคมมาสมทบ
จนต้องหลบเลี่ยงลีเลิกลีลา

แม้กลับคืนพงไพรห่างไกลตึก
แต่ย้อนนึกทุกครั้งยังมีค่า
ความทรงจำผูกผ่องเป็นของกา
วันที่สิ้นหลังคา...แห่งนาคร

อีกาทำลมแรง 3

"เป็นอีกาทำลมคมค้ำนัก
มีรูจักมายาหลังคาบ้าน
เพิ่งมาเที่ยวเลียวลิ่นแต่ขึ้นบาน
เพราะนายพรานง่างธนูคูไม่จริง"(1)

"นายพรานมัวจั้งจั้งกระมังคะ
จั้งเปะปะปานเป็นเมื่อเขินหญิง
พอลมพัดอีกาเซมาพิง
นายพรานยิงเงอะงะเหมือนจะอาย"(2)

"พรานปลั่งท่ากาลิ่นฝืนไล่ล่า
เพลงปักษาพาเป้ไซเซสาย
หากหงส์ล่มจมดินเกรงหมิ่นลาย
แสรงปักป้ายผายส่งหงส์นอนเนิน"(3)

"นายพรานถนนอมการักษาศักดิ์
จนกาจกกลายเป็นหงส์เหิน
ตั้งกามีไชนกด้วยยกเทิน
ตีค่าเกินปักษาด้วยการุณย์

สิ้นปลั่งปลาตอาจเหน็บเจ็บนักหนา
แต่เมตตาที่พบก็อบอุ่น
นายพรานเอื้ออาทรอ่อนละมุน
นับเป็นบุญของกาที่มาเจอ

กลับคืนสู่พงไพรในป่าลึก
แต่ก็นึกไหวหวานถึงพรานเสมอ
เป็นหนึ่งในความทรงจำค่าล้ำเลอ
หลังแสนซื่อเจอแรงลมแห่งเมือง"(2)

(1)..Kritsana Vejjasilpa

(2)..Parinya In-Udom

(3)..Prayad Pantasri

อิกาทาลมแรง 4

"หลังจากสิ้นถลาหลังคาคึก
การู้สึกทันทันว่าผันเฟื่อง
เพียงชั่วแล่นแสนขลาและเปล่าเปลือย
มีรูเรื่องเมืองลึกติกมากภัย"(3)

"ถึงบาดเจ็บพรานจับมารับขวัญ
เมตตานั่นมากล้นผันขานไข
เอื้ออาทรอ่อนละมุนจุนเจือใจ
อาหารให้มีเลี้ยงอย่างเพียงพอ

นับเป็นบุญปัจจุบันอันสะท้อน
แต่ปางก่อนเคยผูกกรรมนำมาต่อ
ในชาตินี้มีนายพรานผ่านพะนอ
บาดเจ็บก็เริ่มหายเพราะได้ยา

คงอยู่กับนายพรานไม่นานนัก
ไพร่ที่พักยังดงามอร่ามค่า
มีเพื่อนพ้องพวงชูฏ์ทั้งวัดวา
จะกลับป่าอีกไม่นานเพราะบ้านเรา (1)

"อิสระเสรีเป็นที่ตั้ง
พรานเกินรังหงส์-กาห่างป่าเขา
สิ้นสุขสันต์ผันผ่ายย้ายลำเนา
ยิ้มส่งเจ้าเฝ้าสายสอดดมองยอดไพร"(2)

"ผืนป่าเขียวขจีแห่งชีวิต
ที่อยู่ติดเขาเขินเนินไศล
เป็นที่ซึ่งกา-หงส์ มิหลงใด
หลุมหลบภัยพักยกแห่งนกกา

ก่อนจะโบกโบยบินสู่ถิ่นอื่น
ไปหาหมิ่นแสนฝันในวันหน้า
ไปลอลมชมโลกโชคชะตา
ทิ้งไม้ยืนพื้นป่า-หลังคาเดิม"(3)

(1)..Kritsana Vejjasilpa

(2)..Prayad Pantasri

(3)..Parinya In-Udom

กาน้อยใจ

มีรูสึกน้อยใจในกำเนิด
ที่ต้องเกิดเป็นกาบัญชาสวรรค์
ดำรงตนบนวิถีของชีวิต
ซึ่งอาจพ้นผูกตัวทั้งชั่วดี

"เป็นกาภาคภูมิใจในกำเนิด
จึงได้ยึดเพราะตระหนักในศักดิ์ศรี
เป็นกาดำรงธรรมดาไซกา
คุณค่าราคามีที่ตัวตน

แม่มิสูงเลิศลอยไซ่ต้อยต่ำ
แม่ขนด่าอย่างทีเห็นก็เป็นขน
มิเคยมีสีแต้มหรือแซมปน
ไซ่พิกลจนควรชวนนินทา

ถึงมีปากลาภยาวราวไม้เมตร
แต่วิเศษล้ำเหลือในเนื้อหา
ในภาระแอบแฝงแห่งนามา
เป็นปากกาเกิดประโยชน์หรือโทษภัย

ถึงกามีสองตีนใช้ปีนป่าย
เพียงทรงกายเกาะพื่นกันสิ้นไถล
มิบังอาจวาดตีนปีนหน้าใคร
เป็นเรื่องไกลเกินกากล้าฝากรอย

คนได้ยืมชินชาเสียงการ้อง
เพราะกาสุดคับข้องจึงร้องบ่อย
มิใช่เพราะกาดำอยากสำออย
แต่ใจน้อยกับวจีป้ายสีกา

กรรมของไก่

เกิดเป็นไก่ไซ้จะพันคนเสียดสี
ว่าเป็นไก่เคเอฟซีไม่มีขน
ถูกตัดแต่งพันธุกรรมทำสัปดาห์
ซึ่งเป็นไก่พิกลคนชอบกิน

บ้างปากเปราะเยาะว่าไก่ซาอ่อน
ไก่อรงบ่อนคอนแคะและดูหมิ่น
ให้เป็นไก่ตกอันดับนับอาจิณ
เพราะตัดสินด้วยผลที่คนคิด

เห็นไก่เปลี่ยนที่นอนก็ค่อนว่า
ตั้งข้อหาเป็นไก่หลงบังความผิด
หาสาเหตุที่วันแตกดันนิตนิต
ด้วยประดิษฐ์สมญา ไก่ตาฟาง

ผู้ที่กินสินบนคือคนชั่ว
กลับออกตัวโดยหาโกมาอ้าง
ว่าเหมือนไก่กินข้าวเปลือกเลือกอำพราง
เป็นตัวอย่างที่เหมือนกันโดยสันดาน

เหมือนกันที่ตรงไหนไก่มีรู
ยังชอบตุ๋นว่าไก่ไปเพื่อนพ้อง
เที่ยวคุยเขี่ยเรียกราคบนกระดาษงาน
ถูกประจานใส่ร้ายแต่ถ่ายเดียว

พอมิได้ตั้งใจว่าไก่แก่
พอดนแพ้กียังว่าหนังเหนียว
ทุกทุกคำกล่าวหาหนักหนาเขี้ยว
แมยามเคี้ยวยังพิไรว่าไก่แพง

หมาวัด

ปกติหมาวัดควรหัดหงอ
เพราะต้องขอข้าวเหลือเจือจานให้
ถ้าหากเกิดปากเบาเห่าเมื่อใด
คนคงไม่เข้าวัดขัดหูตา

ต้องเรียนรู้แท้กติกกระดิกหาง
รู้จักวางท่วงทีและสีหน้า
รู้จักหมอบต่ำเตี้ยเลียบางครา
ตามเวลาและส่วนควรเลียลอง

ในท้องถิ่นกินอยู่รู้สภาพ
ใดควรคาบใดควรเลียมิเสียของ
รู้หูหลุบจุกก้นวนหงายท้อง
เป็นทำนองหมาหงอขอฝากตัว

รู้จักการเร่งรัดและตัดพ้อ
รู้จักรอจังหวะจะโผล่หัว
รู้จักการขยักรู้จักกลัว
ภายในรั้วของวัดหมากัดกัน

ถ้าไม่มีดีพอรอโอกาส
เพราะถ้าพลาดชีวาจะอาสัญ
เมื่อตนเป็นหมาหมูรู้เท่าทัน
ฝูงสำคัญยิ่งยวดมiovดดี

เรื่องลวงหลอกดอกฟ้าของหมาวัด
แม่จะกัดกันจนร่างปนเปื้อน
ทั้งผู้แพ้แลชนะก็จะมี
เพียงแค่ว่าพระกะชีที่สาदन้า

วาสนาหมาไทย

เกิดมาเป็นหมาไทยใจหดหู่
ต้องติดอยู่กับนิยามมุ่งหยาบหยัน
ทั้งเยาะเย้ยเหยียดคำสารพัน
มิมีความสำคัญแต่อันใด

ชายเจ้าชูเหลาะแหละเกะกะหญิง
กลับพาดพิงกล่าวหา หมาหยอกโก
หมาต้องรับอภิสิทธิ์ผิดร้ายไป
มิเข้าใจเล่ห์กลเหตุผลซัด

คนจู้จิ้มทำร้ายคนจนเลือดอาบ
กลับโยนบาปบอกว่าหมาลอบกัด
หมาตนปล่อยอนาถาเรียกหมาวัด
พอเคืองจัดโจมตีหมาขี้เรื้อน

รังเกียจใครไม่มองเหมือนของเหม็น
แต่ประเด็นที่หามาเชือดเฉือน
กลับว่าหมาหัวเน่าเจ้าบิดเบียน
คนรุมเพื่อนกลับว่าหมาหมูทำ

คนมีดমনจนปัญญาหาทางออก
กลับว่าหมาจนตรอกหลอกเหยียบย่ำ
พอคนมีความผิดคิดหลอกอำ
กลับใช้คำหมาหางด้วนชวนเห็นดี

วาสนาหมาไทยไยตกอับ
ต้องยอมรับโทษทัณฑ์ทุกวันวี
ชื่นชมกับสมญาซึ่งราศี
มิเคยมีสักสมญาที่หมายยิ้ม

วาสนาหมาเทศ

วาสนาหมาเทศวิเศษนัก
คนพุ่มพักเอ็นดูอุ่มชูโอ⁺
ให้คุณคาราคาแพงแต่งตัวโชว์
บ้างมีโล่ห์สลัก"สุนัขสวยงาม"

บ้างมียศศักดิ์ศรีหน้าที่ใหญ่
ประหนึ่งเป็นหัวใจในสนาม
เรียก"สุนัขตำรวจ"ตั้งอวดนาม
"สุนัขยาม"ซอกกองยกยก้องกัน

บ้างก็เป็น"สุนัขอารักขา"
คุ้มชีวาเจ้านายได้ตั้งฝัน
อีก"สุนัขช่วยเหลือ"เกื้อชีวัน
ซึ่งสำคัญด้านเฝ้าขวาและพาไป

อีก"สุนัขลากเลื่อน"เหมือนประกาศ
ความสามารถแห่งหมาค่ายิ่งใหญ่
ตั้งนามาตามหน้าที่บ่งชี้
ต่างหมาไทยเอาความชั่วเป็นตัวชี้

อีก"สุนัขอวกาศ"บทบาทเลิศ
สมกับเกิดเป็นหมาทำหน้าที่
แม่"โลโก้"เคราะห์ร้ายวายชีวิ
เบลกา สเตรลกาอยู่ดีมีชีพนานๆ

หมาจะชั่วจะดีใช้ที่หมา
สาเหตุมาจากคนดลทุกด้าน
มีใช้เพราะหมาไทยใจพิการ
อาจเพราะคนบั่นดาลพิการใจ

จิงเกิลเบลล์

Jingle bells, jingle bells
Jingle all the way,
Oh what fun it is to ride
In a one-horse open sleigh

[Jingle bells, jingle bells
Jingle all the way,
Oh what fun it is to ride
In a one-horse open sleigh]

สั่นระฆังดังกรู๊งกรู๊งกรู๊งกรู๊ง
เสนาะยิ่งกั๊วหวานหวานไม่สร้าง
ตุ้จกระดิ่งกรู๊งกรู๊งตลอดทาง
รถเลื่อนช่างสนุกมากม้าลากไป

Dashing through the snow
In a one-horse open sleigh
Through the fields we go
Laughing all the way.

พาแผ่นไผ่ทะยานผ่านหิมะ
ช่วงขณะม้าลากเคลื่อนรถเลื่อนไหล
ข้ามหลายทุ่งที่ม้าลากฝ่าไกล
หัวเราะใสปานระฆังดังไปพลาง

Bells on bob-tail ring
Making spirits bright
What fun it is to ride and sing
A sleighing song tonight.

กระดิ่งหางม้าดังฟังแว่วหวาน
ส่งวิญญาณหัวใจใสสว่าง
สุขอื่นกลายเป็นเฉาและเบาบาง
มีเท่าอย่างครวญเพลงชื่นคำคีนนี้

[Jingle bells, jingle bells
Jingle all the way,
Oh what fun it is to ride
In a one-horse open sleigh]

เพลงของเจมส์ เพียร์พอนต์* แต่ก่อนเก่า
ติดหูเรายืนยงและคงที่
ใครเคยเสียเวลานับพาสี
ลากรถมาทุกปีมาก็ตัว

* James lord Pierpont

พรเวทวิเศษฤทธิ์
อวยทรัพย์มหาศาล
เติบโตมาและต่อเติม
จุนเจิมเฉลิมศรี

นิรมิตศฤงคาร
กะโหลกเจาะโซคติ
กลเสริมตลอดปี
นิรโรคและโรคภัย